

A HUNOK TÖRTÉNETE ATILLA HALÁLA UTÁN

F.: A központi hadvezetés szempontjából nézve — igen eredményesek voltak, mert iszonyú nagy római haderőt kötöttek le. Nem kell mást említenünk, csak pl. a Rómában ma is létező Trajánus Oszlopot, melyen a „jazig lovas harcosok” felvonulása látható. Vagy azt a történelmi adatot, hogy az i.sz.-i 160. évben Marcus Aurelius római császár hadjáratot vezet Dácia ellen és bár a római történészek azt írják, hogy „elpusztította” a dákokat, a rómaiaknak mégis ki kellett üríteni ezt a területet és áttelepültek Moesiába, ahol megalakították — a Duna jobb partján — DÁCIA AURELIANA provinciát.

K.: Léteztek-e még ezek a — pártos hadvezetés által — áttelepített népek Atilla idejében...?

F.: Hogyne léteztek volna...? ...Hiszen Atilla egyik címe „a dákok és masagéták királya” volt. Különösen a „dák” néven ismert „magyari” népségnek a régi írók oly hatalmas erőt és létszámot tulajdonítottak, hogy pl. Strabo így ír róluk:

„A Káspi tenger környéki dákok, akik Párthiát is előzönlöttek, a médekkel egyesültek és hamarosan megalakították a Pártos Birodalmat”.

(Ez az idézet megtalálható: KEPHART Calvin ;„Races of Mankind” [N.Y. 1960.] c. könyvének 264. oldalán.)

Vagyis a „dákok is pártosok” és a „pártosok médek és dákok”.

K.: Tehát e nevek alatt szereplő népek mind egy és azonos nemzetséget alkotnak...?

F.: Ahogy az előbb már mondtam. Mind a Hatalmas Tudós Nemzetség — a „HUNMAH-GAR-RI-ES” tagjai voltak. De az összetartozásukat és azonosságukat már a „nagy”-nak nevezett Macedón Sándor is felfedezte i.e. 330-ban, aki a következő szavakkal figyelemzteti hadait:

„Sogdiani, Dahae Sacae, Massagetae sui juris sunt, omnes hi simul si terga nostra viderint sequentur, illi, enim ejusdem nationis sunt.” (Curtius: Historiarum — Historia Alexandri Magni I.VI.3.)

Vagyis magyar fordításban így:

„Sogdianik, dahák, szakák, maszagéták saját joghatóságuk alatt vannak együtt, ha a mi hátunkat látják, akkor üldöznék minket, azok ugyanis egy nemzethez tartoznak (egyazonos nemzetiségűek.)”

K.: Még volt-e még e népi azonosság Atilla idejében...?

F.: Kétségtelen, hogy meg volt, hiszen éppen ez a népi azonosság biztosította Atilla hatalmas Hun Birodalmának az erejét. Ugyanis másképpen nem tudta volna kormá-

nyozni és diadalra vinni népét annyira, hogy legyőzte mindkét római birodalmat. Ha nem lett volna meg a „népi egység” — még Atilla sem lett volna képes ekkora kiterjedésű Hun Birodalmat kormányozni.

K.: Mi volt a különbség Atilla uralmi rendszere és a rómaiak uralkodása között...?

F.: A rómaiak idegen népeket igáztak le, idegen — zsoldos — hadsereggel. Módszerük a kegyetlenség és a terror volt.

Ezzel szemben — Atilla — azonos fajú népek királya volt. Hadserege egynyelvű testvérm nemzetek fiaiból tevődött össze, akiknek összetartó és indító ereje a „nemzeti öntudat” volt. Idegen népekkel érdekszövetségbe lépett a hunok nagy királya. Ez pedig azt eredményezte, hogy ezek az idegen népek (gótok, vandálok) *érdekből* voltak szövetségesei. Másszóval mondva — e népek életlehetőségét Atilla államszervezete biztosította és nagyon jól ismerjük a történelemből azt, hogy a vad és barbár germán törzseket Atilla szervezi „törzsszövetségbe”. Ő adja meg nekik így a létezésükhöz és fennmaradásukhoz szükséges szervezetet. Ezért szerepel a hunok nagy királya — Atilla — a germán néphagyományban és őstörténetben — ETZEL néven — a legnagyobb mítoszi hősként.

Sajnos — halála után — éppen az általa megszervezett gótok és egyéb germán törzsek fordulnak fegyverrel utódai ellen és a gót

Ildikó — itatta meg vele a méregpoharat a nászéjszakáján, mely egyben a hunok nagy királyának örök éjszakájává lett.

K.: Hogyan emlékeznek Atilláról a magyar történelmi kútfők...?

F.: Miután — nagyrésztben — mind egyházi személyek által íródott, Atilla alakja nem magyar, hanem „idegen íz” szerint kerül bemutatásra. Helytelen kronológia, téves adatok és gúnyos, majdnem rosszakaratú írássok ezek. Köztük ma igen ismert és Budapesten 1981-ben újra kiadott könyv: Heltai Gáspár; „Krónika az Magyaroknak Dolgairól” c. munka. (Magyar Helikon, 1981.) Lapozzunk csak bele és nézzük, hogy miként írja le Atilla halálát:

«Atillának szántalan sok asszonyállati valának.

Mikoron pedig Atilla immár nagy gazdagon szörzett volna menyeket, és nagy vígan lakott volna az vendégekkel, és duskát ivott volna vélek, beméne az ágyasházba az menyasszonnyal, és lefekivék. És minek utánna a sok erős bortól és az új házasságnak szeretlen munkáitól igen meghevült volna, elaluvék hanyattan. És álmába eleredé az orra vére, és a torkába méne allá, és megtöllék a torka véle, és az önen véreben megfullada. Lön ez, mikoron írának Krisztus Urunknak születése után 445., az magyaroknak Scithiából kijövéseknek utánna hetvenkét esztendő-

vel, az Atilla hercegségének kedig 44. eszten-dejében.

És a magyarok eltemeték az Atilla herceget nagy tisztességgel az fellyül megmondott már-vánoszlopnál, a több kapitányok és hadnagyok közükbe, és erőssen sirattyák vala ötét. Vala kedig Atilla, hogy meghala, százhuszonnégy esztendőös.»

K.: Miért nevezi Heltai Gáspár Atillát „hercegnek”, amikor ő volt a hunok nagy királya...?

F.: Sajnos ez a „Heltai” az i.sz. 1550-es évek körül éppen olyan munkát végez a hunok történelmének írásában, mint nagy elődje — Jordánés tette jó ezer évvel ő előtte. Mind a kettő ugyanis „gotofil”. Vagyis nem a magyar, hanem a „germán” ügy szolgálói. Heltai igazi neve „HEALTH” és 1526 után Michelsbergben mint katolikus plébános működött és csak németül beszélt. Miután a református, majd unitárius hitre tért, 1536-ban megtanult magyarul és Erdélyben működött. Keresztény volt a pogányokkal szemben, protestáns a pápistákkal szemben, antitrinitárius a protestánsok között, erdélyi — ha a magyarság dolgairól van szó, de német — ha a „barbár” magyarokhoz hasonlítja magát. A törökök szemben magyar, az urakkal szemben polgár, a jobbágysághoz képest úr, az együgyűek tanítója, de a tanítóknak engedelmes tanítványa — minden magyar érzés nélkül. Hitvalló,

jámbor prédikátor, de körmönfont ravaszságú üzletember, akit legfőképpen a haszon érdekelt.

Ilyeneknek és hasonlóknak írásait örzi még ma is a „magyar” történelemtudomány.

K.: Miként írja le Heltai az Atilla halála utáni hun történetet...?

F.: Helytelenül és igaz adatok nélkül. Mintha a mende-monda lenne rögzítve írásában és nem a „történelem”.

Így ír:

„Minekutánna immár az Atilla nagy herceg megholt volna, marada két kiváltképpen való fia Atillának a birodalomba. Egyik vala az Csaba, ki egy görög asszontól született vala neki. A másik vala az Aladár, ki egy német hercegnek leányától született vala. Ezek ketten egybeverszének végre az birodalmon, és mindenek ezek közöttül pártosi valának. Az Aladárval pedig nemcsak magyarok valának, hanem az veronai Dietrich is, és ennél sok német urak. Végre a két fia megrivának egymással, melly viadalban igen sok nép elvesze. De végre diadalmon lón az Aladár, az Dietrich úr és a több német uraknak segítségével.

Az viadalnak utánna Csaba mellé véné tizenötezer magyarokat és az ő hatvan öccseit, kik minnyájan az Atilla fiai valának, és beméne azzokkal a görög császárhoz, Honorius-hoz, az ő rokonához. Az Honorius császár pedig igen nagy örömmel látá és fogadá ötét,

és lakék Csaba nálla tizenhárom esztendeig. És tizenhárom esztendő múlva eluná magát. Felkele ez okaért az ő népével, és visszatére Scíthiába. És mind egy egész esztendeig méne, még hazamehete Scíthiába.

Mikoron kedig Scíthiába jutott volna, megházasula, és vén asszonyi állatot a kokusmannokból, kik a scíthiáknak szomszédi valának. Ebből ez asszonyi állatból nemzé két fiát, Edemert és Edet. De soha nem felejtheti vala a Pannonia zsíros és jó termőföldét.

Azonközbe Adarik, az gepidáknak királya hadat indíta az Aladár ellen, az Atilla fia ellen. És ütközének egymással, és az Adarik király diadalmos lön az magyarok ellen, és igen sok magyarok veszének az viadalban. Sőt Aladár is ő maga odavesze az ütközetben. A diadalom után az Adarik király elfoglalá magának Pannóniának nagyobbik részét, és bírá aszt annak utánna.»

K.: Honnan tudjuk meg az igazságot az Atilla halálát követő történelmi eseményekre vonatkozólag...?

F.: A történelmi igazságot csak úgy ismerjük meg, ha kiértékeljük a ténylegesen megtörtént és bizonyítható eseményeket.

Talán jó lesz, ha felsoroljuk itt a legfontosabbakat:

- 1.) II. Theodosius — keletrómai császár — meghal 450-ben. — Utóda — Marcianus (450-458) lesz.

- 2.) Két „Pannonia” létezik Alsó-Pannonia: a Dráva és a Száva között és Pannonia-Valeria — a mai Dunántúl.
- 3.) Pannonia-Valeriát Atilla birodalmába kebelezi be trónralépésének első esztendeiben. Innen minden római népség kitelepült.
- 4.) A mai Szombathely környékén lévő SICAMBRIA Atilla városa lett.
- 5.) Marcianus — keletrómai császár — megtagadja annak a „hun-adó-nak” a fizetését, amit elődje — II. Theodosius szerződésileg elvállalt.
- 6.) I. sz. 452-ben Atilla követeli ennek az adónak a megfizetését Konstantinápolyba küldött követi útján. Marcianus azt üzeni, hogy „nem fizet s ha Atilla követeli az adót, jöjjön el érte.”
- 7.) Erre a kihívásra Atilla i. sz. 452-ben keleti hadjáratra készül, bár kémei által értesülve van arról, hogy Marcian császár néhány gót törzsfőnöknek értékes ajándékokat küldött és — a „hun-adó” fizetése helyett — ezeket vesztegette meg, hogy Atilla ellen forduljanak. A kelet-római udvar ismét az intrika és árulás titkos fegyvereit használja és ezúttal eredményesen, mert Atillát megmérgezi a gót királyleány — Ildikó — akivel nászát ülte. Atilla meghal i. sz. 453-ban.

- 8.) Atilla hirtelen halálával a szövetséges gótok is két részre szakadnak. Egyrésztük tartja a hun szövetséget, másik részük — a keletrómai udvarral történt megállapodás szerint — a hunok ellen fordul.
- 9.) 454-ben III. Valentinus nyugat-római császár megöleti Aeciust.
- 10.) 454-ben, vagy 455-ben Sicambriát (mai Szombathely) és környékét egy hatalmas földrengés elpusztítja.

K.: *Ki lett a hunok királya Atilla után...?*

F.: Miután nincs semmi adat arra vonatkozólag, hogy Atilla trónörökösét jelölt volna ki fiai közül, csak a régi történészek találgatásaira vagyunk utalva.

Az adatok nagyobb része azonban azt erősíti meg, hogy Atilla legidősebb fia — ELLAK — vette kezébe a birodalom irányítását.

K.: *Atilla halála nem okozott változásokat a római birodalmakban...?*

F.: Atilla erős kezében összpontosított hatalom a rómaiaknak is előnyét szolgálta — annak ellenére, hogy a békét meg kellett fizetniük aranyban. — Ahogy Atilla hirtelen meghalt — mint előbb említettem — Valentinus császár kivégezteti Aeciust, de hat hónappal rá (már 455-ben) ő maga is áldoztává válik annak a gyilkos társulatnak, melyet udvarában megszervezett.

A nyugatrómai birodalom végét jelenti ez,

mert III. Valentinus rokona — Gaiseric, a vandálok királya — a római császár meggyilkolását ürügynek használja fel arra, hogy seregeivel előzőljön a római birodalmat. (Itt tudni kell azt, hogy Gaiseric fia elvette feleségül III. Valentinus legidősebb lányát. Innen a rokonság.) A nyugati krónikák leírják, hogy micsoda kegyetlen módon rabolták ki a vandálok Rómát.

A „szent várost”, amelynek Atilla megkegyelmezett — a vandál-germán törzsek rombolták le és — érdekes, hogy most nem jelentek meg az égi pallosokkal felfegyverezett szentek. Sem Szent Péter, sem Szent Pál — miképpen Rafael víziója Atilla ellen bocsátotta harcba a menyország „kapusát” és a judai-kereszténység „apostolát” — a Vatikán szentképén.

K.: *Hát a kelet-római birodalom nem sietett Róma segítségére...?*

F.: Marcianus — keletrómai császár — semmiéle segítséget nem nyújtott Rómának, hanem Alsó-Pannoniában megszilárdította az Ostrogót federációt.

K.: *Mi történt a Hun Birodalommal Atilla halála után...?*

F.: Nagyon nehéz az egymásnak ellentmondó leírásokból kihámozni a történelmi valóságot. A kutató mindig nagy reménységgel veszi kézbe a magyarul írt munkákat. Sajnos — krónikáinkat mind a római judeo-

keresztény egyházhoz tartozó papi emberek írták. Ezek mindegyike a saját egyházából fakadó azon „Atilla-gyűlölet” által van befolyásolva, melynek értelmében Róma sohasem tudta megbocsátani a hunok nagy királyának — Atillának — azt, hogy a Isten földi helytartójának nevezett római pápa térdenállva könyörgött neki Rómaért. A fanatikus vallási téboly itt nem azt nézi, hogy ez a „keleti barbár” volt olyan kulturált, hogy a római papával latinul beszélt és nem pusztította el Rómát, hanem a megalázkodást, a pápai térdre-rogyást nem tudják elfelejteni. Csakis a gyűlölet szíthatja ezt az Atilla ellenes konokságot, hiszen a valóban barbár és vandál Geiseriknek sehol nem rójják fel Róma elpusztítását. Még az sem befolyásolja ezeket a gyűlöletben elvakult egyháziakat, hogy a „vandalizmus” kifejezés is onnan ered, hogy a „vandál” germán nép pusztította el a „szentvárost” — Rómát.

Idézzük itt az u. n. „hun történetet” a Képes Krónikából:

„A Szkítiából való első bejövetel Pannónia földjére hét hun vezér vezérlete alatt ment végbe. Ezek egyikét, Atillát, huszonnyolc évi itt tartózkodás után a hunok királyuknak tették, ő pedig magát „a magyarok királyának, a földkerekség rémének, Isten ostorának” nevezte.”

Ezután a Krónika elmondja Atilla törté-

netét, majd halála után a hun birodalom összeomlását ismerteti azon az alapon, hogy a verónai Detre és az elnyomott német fejedelmek pártoskodást szítottak Atilla két fia, Aladár és Csaba között... mondva:

„A hunok értelmesebb része Csabához vonzódott, az idegen nemzetség, kevés hunnal, Aladárhoz. Végülis megtörtént a döntő ütközet. A Duna tizenöt napig folytonosan német vértől áradt. Ez volt „Krimhilda csatája”. Először Csaba győzte le Aladárt, aztán ő maradt alul. Annyira hogy csak tizenötezen maradtak meg népéből, akikkel kénytelen volt kivonulni Pannóniából, s mivel ő — Csaba — Honorius görög császár leányának volt a fia, Görögországba ment maradék népével. De csak tizenhárom esztendeig maradt ott, aztán visszatért ősei földjére, Szkítiába, aholis nem az övéi közül, hanem khorezmin nőt vett el feleségül és ettől születtek fiai: ED és Edömén.”

K.: Valóban harcoltak egymás ellen Atilla fiai...?

F.: A hiteles történelmi adatok azt bizonyítják, hogy sohasem harcoltak egymás ellen, hanem a megmaradás nehéz küzdelmeiben is megosztották egymás között a teendőket. Ugyanis másképpen nem értékelnék is a történelmi eseményeket a mai szakemberek (mint Otto J. Maenchen-Helfen) az ő javukra oly megállapításokkal, melyeket az alábbiakban

idézek:

Ismétlen — Atilla halála után vagyunk. Ő meghalt 453-ban, de:

„A politikai hatalom még mindig a hunok kezében van egyformán, amikor 455-ben megkísérlik Pannónia visszaszerzését”. (MH. 160. old.)

„Legkésőbb 456-ban a Konstantinápolyi kormányzatnak tudomásul kell venni azt a valóságot, hogy nincs hatalma a Dunától délre eső hun területek visszaszerzésére. Békében élnek egymással, vagy másképpen csendes fegyverszünet uralkodik — ahogyan a hunok is cselekednek.”

„Hunnia elérhetetlen volt a rómaiak számára a 457. évben.” (MH. 161. old.)

Ezek az állapotok viszont azt bizonyítják, hogy a Hun Birodalom nem bomlott fel Atilla halála után azonnal, mert azt Atilla fiai — sok nehézséggel bár — de egyben tartották.

K.: A magyar történelem-írás is egyezően említi ezeket az eseményeket...?

F.: Végtelenül sajnálatos az, hogy a jelenlegi magyar történészek úgy írnak, mintha ellenségek lennének.

Idézni fogok egy 1983-ban megjelent könyvből. Címe: „Régészeti Barangolások Magyarországon” (Panoráma, 1983.) Lektorálta: László Gyula. Az idézendő szöveg teljesen ellentmond a Berkeley University által kiadott, és MH. rövidítéssel jelzett könyv ada-

tainak. Így tehát az idézet:

„Róma 433-ban Panónnia egy részét — ami valójában nem is volt már uralma alatt — szerződésileg átengedte a hunoknak. Így a hun uralom Keszthely környékére is kiterjedt, ezt két hunkori sir bizonyítja.” !

(Megjegyzésünk: a Hun Birodalomba tartozott egész Dunántúl, amit Felső-Pannóniának neveztek a rómaiak. A hunok már Atilla trónralépése előtt elfoglalták. Már Uldin vette birtokba. Atilla uralkodása idején Alsó-Pannónia is (a Dráva-Száva köze) a Hun Birodalom része volt, hisz ezen keresztül ment a Hun sereg Itáliába 451-ben.)

Másik idézet:

„Atilla halálát követően a Kárpát-medence germánjai szövetkeztek a hun urak ellen és a 454. évi nedaoi csatában a germán szövetség pontot tett a hunok itteni uralmának végére...”

Ezt a politikai helyzetet használta ki Avitus nyugatrómai császár arra, hogy 455 őszén Pannóniát újból birodalmához csatolja.”

K.: A magyar történészek és régészek — László Gyula lektorálásával — eszerint már Atilla halála után „egy” esztendővel „szétveretik” egy germán szövetséggel a Hun Birodalmat...? Kérdésem: hol van az említett „nedao”, ahol a hunokat megsemmisítő csata történs...?

F.: Ha Hunnia „elérhetetlen volt a ró-

maiak számára még az i. sz.-i 457. évben is, akkor még léteznie kellett és így a „germán szövetség” nem verhetné szét azt és „nem tehetett pontot” a hunok uralmára i. sz.-i 454. évben.

Nedao — Jordanes találmánya és eddig még senki sem tudta megmondani, hogy hol található.

De nézzük meg mit mond maga Jordanes: „Mikor Ellák már meg volt gyilkolva, az ő megmaradt testvérei a Pontus tenger partjai közelében harcoltak, azon a területen, melyről azt mondtuk, hogy valaha a gótok lakták. A gepidák megszállták Dáciát és a hun területeket, a többi nemzetek — Atilla volt alattvalói, Marcian császártól kaptak lakóhelyet a letelepedésre. Mikor a gótok látták, hogy a gepidák maguktól (saját akaratukból) védik a hun területeket és a hunok megmaradnak a régi szálláshelyeiken, jobbnak tartották azt, hogy a Római Birodalomtól kérjenek országot, mint kitenni magukat annak a vesztélynek, ami más ország elfoglalásával jár. Így kapták meg Pannóniát”. (Itt Alsó-Pannóniáról van szó, a Dráva-száva közéről.)

Tehát Jordanes maga bizonyítja, hogy a gótok *nem támadták meg* a hunok által megszállt területeket, vagyis Hunniát, mint a fenti idézet mondja, amit átvettünk az ő „Getica” c. munkájának 263. oldaláról.

K.: *De Jordanes mondja, hogy Nedao-nál*

vesztettek csatát a hunok. Hát hol volt ez a Nedao és milyen csata volt ott...?

F.: Erre a kérdésre nagyszerű választ ad Maenchen-Helfen könyve, aki a 147. és következő oldalakon megállapítja a következőket:

1.) „Nedao” név csak Jordanes írásában fordul elő és schol másutt.

2.) Jordanes a 100 évvel későbbi ütközeteket, mint a Longobárdok győzelmét a Gepidák felett (552), General Mundonak az ostrogótok elleni hadjáratát, Dalmáciában (536) és a Gepidák invázióját a Duna jobb partján lévő Dacia Ripensis-be (539) sorolja fel „hasonlatképpen”, mondva, hogy „ezen a területen lefolyt ütközetek hasonlítanak egy csatához, mely Atilla idejében történt”. De egyetlen szóval nem említi többet azt a „Nedao-i ütközetet”, melyben — még a jelenkori magyar történészek is (az előbbieken említett és 1983-ban kiadott könyvben) *pontot tesznek* Atilla Hun Birodalmának a létezésére. (E sorok írója kartársi tisztelettel kéri a megnevezett könyv lektorát — László Gyula, nagyhírű régész-profeszorunkat — lenne szíves valami pozitív adatot szolgáltatni arra, hogy

— hol van Nedao... és... Jordanes írásán kívül milyen történelmi bizonyíték szolgál annak megerősítésére, hogy egy „germán szövetség” szétverte a Hun Birodalmat.) Ugyanis még Macartney is így ír:

„a hunok ősi szállásterületei, ahol mindig laktak a Duna-Tisza medence volt... két okból. Egyik: hogy Dácia Transylvániában van és a gótok Pannoniában voltak. Dácia — földrajzilag — sohasem foglalta magában a Tiszától nyugatra eső területeket, ahol a hunok laktak régen és most és miután rövid ideig keleten harcoltak, ismételten visszatértek ide.” (Macartney C.A.: „The End of the Huns”, Bizantinisch-neugriechische Jahrbücher 10. 1934. 106-114. oldalakon.)

K.: Ezek szerint Atilla halála után nem esett szét a Hun Birodalom...? Mi lett Atilla fiaival...?

F.: A Hun Birodalom nem eshetett szét, mert a hun nemzetségi szervezet volt hatóereje. Ennek a birodalomnak Közép-Ázsiától a Bécsi Medencéig terpeszkedő hatalmas területén léteztek a nemzetiségi és törzsi intézkedő hatóságok és fórumok, melyek — közakarattal — emelték maguk fölé és korlátlan hatalommal ruházták fel Atillát. Az ő halála után is ezek a nemzetiségi és törzsi szervezetek határozták el Hunország további sorsát. Főleg azért is volt ez így, mert Atillának számos gyermeke volt s a nemzetiségi szervezet nem ismerte el a nyugati szokású trónöröklési jogot, hanem a nemzetségfők közötti hagyományos szokásjog alapján emeltek maguk fölé uralkodót.

Nincsen hiteles adatunk arra, hogy a nem-

zetségfők kit jelöltek Atilla utódjául, hiszen fiai közül is csak néhány nevét tudjuk biztosan, mert sok név nem történelmi, hanem „mondai” hagyomány.

A történelmi írásokban előforduló nevek szerint bizonyosan mondhatjuk, hogy Atilla

KERKA nevű feleségétől született: ELLÁK és DENGÉZIK.

RÉKA asszonyától pedig: EMNEZÁR, UZENDÜR és ERNÁK.

A gepidák királyának leánytestvére is Atilla felesége volt és az ő ágán származott unoka MUNDO, későbbi bizánci generális.

A mondákban szerepel Atilla feleségeként HONORIA, akitől született volna CSABA és KRIMHILDA is, kinek fiául a mondai hagyomány ALADÁRT említi.

Priscos rhétor hiteles írásából tudjuk, hogy Atilla igen nagy szeretettel csüngött *legkisebb fián* — ERNÁK-on — (kinek nevét többféleképpen írják: HERNÁK, IRNIK, IRNÁK, IRMAK stb.) — azért, mert a táltosok azt jövendölték neki, hogy e fiúban él tovább családja. Belőle hajt további magot majd az Atilla dinasztia. Priskos úgy írja, hogy ezt ő személyesen hallotta Atilla udvarában.

A történelmi eseményekből arra következtethetünk hogy Atilla után a hunok királya. Ellák lett, majd az ő halála után a Törzsszövetség közös határozattal döntött minden ügy felett és nem emeltek maguk fölé — Atillá-

hoz hasonló — korlátlan hatalmú uralkodót. Érdekes itt megállapítani azt, hogy a mai szófajti szótárak az ÍR gyököt „ÍR” és „ÉR” jelentéssel azonosítják. IR-NÁK, vagy IR-MÁK hangtani módosulása ÍR-MAG. A paleo-magyar (sumír) nyelvben ez „hatalmas-eret”, „hatalmas-forrást” jelent és talán innen ered az a közmondás is, hogy „írmagja sem maradt”.

A bölcs Padányival kell egyetértünk, amikor CSABA nevét, mint becenevet ismeri fel Atilla legkisebb és kedvenc fiánál — IR-MAG, IR-NÁK, ER-NÁK neve kísérlőjeként, hiszen az ősi nyelvben „SABA” a „legkisebb fiút” jelenti.

Természetes történelmi folyamat az, hogy IRNÁK — akit az érthetőség kedvéért most már csak CSABA néven fogunk említeni — nem volt képes a Hun Birodalomban azt a teljhatalmat képviselni és gyakorolni, amivel apja — ATILLA — rendelkezett. Ugyanis Atilla kényszerülve volt arra, hogy a törzsszövetség feletti abszolút hatalmat kezébe vegye, különben a ravasz Bizánc egymásnak ugrasztotta volna a lazább hatalmi keretű törzsi csoportokat, hiszen — mint láttuk — az akatzirhunokkal meg is kísérlte. Mi lett volna Hunniából, ha Atilla el nem fojtotta volna ezeket — az intrika-szülte — szeparációs törekvéseket?

Atilla hirtelen halála iszonyú nagy csapás volt Huniára. A bajt nem a királyfiak meg nem értése okozta, mert nekik volt magukhoz való eszlük annak a felismerésére, hogy mindnyájuk ellen, akik Atilla-ivadékok, az eddig szövetséges gótok állnak szemben. Megerősítette ezt a helyzetüket az Atyjuk ellen el követett merénylet felismerése is, melynek kivitelezője éppen az egyik gót királyleány volt, akit apjuk feleségül vett s akivel nászát ülte. Atilla fiainak nem lehetett „bemesélni” azt, amit az utókorral hitettek el a római vallás tanítói — nevezetesen — hogy apjukat a „részezségben eleredt orra-vére” ölte meg. Szakítottak is azonnal a gót szövetségeseikkel. Ettől a pillanattól kezdve a történelem nem ismer hun-gót szövetséget, vagy megállapodást.

K.: Tehát akkor volt mégis háború a gótokkal...?

F.: Volt — kettő is. — De azok a borzalmas hun veszteségek, melyeket a germán mondakör alapján az utókor valóságnak hirdet még ma is — sohasem léteztek. Ugyanis „Nedaonál 120.000 hun harcost” tesznek a csatatérre, aztán a „berni Detre (Dietrich) elleni „Krimhilda” csatában még ennél is többet — 180.000-et.

MH. munkájában vázolt történelmi kutatás megállapítja, hogy Nedao — valószínűleg — a Száva egyik kis mellékfolyócskája lehetett,

de eddig sem a valóságos földrajzi kutatás meg nem találta és nincs olyan térkép sem, amelyen szerepelne. Itt tehát — mint már mondtam — csata nem lehetett. A történelmi valóság az, hogy Atilla halála után a hunok egyöntetűen a gyilkosságot megszervező és Bizánccal lepaktált gótok ellen fordultak és megtisztították Hunniát minden gót népségtől. Valami igaza lehet tehát annak a mondának, hogy „gót vértől lett piros a Duna vize.” Ez volt az első gót-háború. *L*

A GEPIDÁK

K.: Mindenütt azt olvassuk a történelem-könyvekben, hogy a „gepidák” a gótok oldalán harcoltak és tulajdonképpen ők „verték szét” a Hun Birodalmat... Mi igaz ebből...?

F.: Már az előbbieken ismertettem, hogy a Hun Birodalom „szétveréséről” szó sem lehet. A „gepida” néven ismert nép hovatarozandóságát is megismerjük rövidesen, amint követjük a történelmi eseményeket.

A váratlan bajt az okozta, hogy a gepidák királya, Atilla sógora — ARDARICH — akart Atilla örökébe lépni és amikor a hunok ezt ellenezték — fegyveres összecsapásra került a sor a gepidák és a hunok között. Ardarich támadását az Erdélyhez legközelebb fekvő hun szállásterület kormányzója —

ELLÁK hun királyfi állította meg — kemény küzdelem árán. — A gepida rohamban maga is hősi halált halt. Ardarich hatalmát kiterjeszti csaknem a Tiszáig.

K.: Kik voltak a gepidák...? Nem tartoztak ők is a germánnak nevezett gót törzsekhez...?

F.: A „hun-ellenes” történetírás „germán-nak” mondja őket és a köztudomásúan — szintén hun-ellenes — gót-zsidó Jordanes Skandináviából eredezteti ezt a népet. Azonban a csontvázak és a „gepida sirok” mást mondanak.

Így pl. a Kiszombori gepida temető csontvázanyaga egy „fajkeveredésű népet mutat, melyben a mediterráni, turáni, mongoloid és paleo-ázsiai elemek keveredve vannak az északi és kelet-európai elemekkel. Átlagos testmagasságuk 168 cm.” (Bartucz: Geschichte der Rassen in Ungarn und das Werden des heutigen ungarischen Volkskörpers in Ungarische Rassenkunde Berlin, 1940. 281-320. oldalakon.)

A hun-magyar folytonosság bizonyításának ellenségei ebből a népből is „gótokat” akarnak formálni. Annak ellenére, hogy létezésük 90%-át a hunokkal és Hunországgal való szoros kapcsolatban találjuk, a „hun-ellenes” kutatók mindent-mindent, ami a gepidáknál kulturelemnek mondható — természetesen — germán, gót hatásnak minősítenek.

Nagyon jól összehasonlíthatók a „gepida állatábrázolások” az ázsiai szkita állatmotívumokkal és — mondhatni — csaknem azonosak. A gepidákról tudósító magyarországi kiadvány mégis így vezeti be népi létezésüket:

„A korai gepida társadalom szerkezetébe eddig kevés régészeti lelet világít be. Ezek alapján anyagi kultúrájuk s nyilván erre épülő társadalmuk is rokon az egykorú gótokéval...” (Bóna István: *Gepidák és langobárdok a Kárpát-medencében. Corvina-Budapest, 1974. 58. old.*)

Figyeljük jól meg ezt a negatív és teljesen „gót-párti” okoskodást. Mivel nincsen régészeti bizonyíték rájuk vonatkozóan — „nyilván” a gótok rokonai. Ha „gótországban” laktak volna a gepidák, talán érthető lenne ez a negatív következtetés. De a gepidák HUNORSZÁGBAN települtek. A megnevezett munka elismeri, hogy:

„a gepida társadalom életében a hun uralom hozott döntő fordulatot. Élükre a hun nagykirályok megbízásából kiemelt vezető került, aki együttal a hun főnemesi réteg tagja volt... stb.”

A hunok adtak életet a gepida társadalomnak és a megnevezett „hun-ellenes” munka — a gepida társadalom leírása helyett a „vizi-gótokról” ír. Azokat ismerteti és azokat a régészeti leleteket, amelyekhez nyilvánvalóan

sem a gótoknak, sem a gepidáknak semmi közük nincs — mint a szilágysomlyói kincs — körmönfont fogalmazással adja át a gepidáknak. Így mondja:

„A szilágysomlyói kincs tehát aligha valamelyik ismeretlen, hatalmas (??? kérdőjelek tőlem) gepida király elrejtett vagyona. Sokkal inkább a tiztagú törzsszövetségi tanács birtokában lévő, valamennyi törzs és törzsfő tulajdonát képző ékszerek együttese”. (60. old.)

Annak a bizonyítása azonban hiányzik, hogy volt-e egyáltalán „tiztagú törzsszövetségi tanács” és volt-e törzsszövetség a gepidáknál. Ugyanis a gótoknál, mely társadalom hasonlatára építi az író állításait — törzseket és a velük való szövetséget csak a hunok nagy királya hozott létre.

Ilyen „feltételezés” minden a Hun Birodalom széteséséről is.

K.: *Mi az igazság tehát a Hun Birodalomra vonatkozólag Atilla halála után...?*

F.: A népek valóságos helyzetét kell megvizsgálni. Külön kell kapcsolni a gótokat a Kárpátmedencében lakó népektől. A Kárpátmedencében volt HUN-ORSZÁG (beleértve a Dunántúlt is a Dráváig). Az itt lakó népek egymásra voltak utalva és Erdélyben nemcsak a gepidák laktak, hanem a „daha”-dákok is, hiszen Atilla királyi titulussal az is benne van, hogy a „dákok királya”. Akkor

pedig a dákoknak létezniök kellett és ők biztosan Erdélyben... azaz Transylvániában laktak, ahová a történelemszemlélet a gepidákat teszi és a dákokat — a Hun Birodalomban — meg sem említi.

E sorok írójánál a „gepi-da” szó egy érdekes megoldást mutat. A paleo-magyar (sumír) gramatika szerint éppen oly összetétel, mint pl. KÁL-DA, MAG-DA (ahonnan Mária Magdaléna való) és az utolsó hangzó lekopásával ERŐS-D, VARAS-D, KÁL-D stb. Lévéen így kimutatható a DA utórag, mint helyhatározói nyelvtani elem — tehát így KÁL-DA... a KÁL-ok lakóhelye, MAG-DA... a MAH-oké (tudósoké) és ERŐS-D... az erősöké. Csakis így értelmezhető a GEPI-DA is. Viszont a GEPI... a GYEPÜ hangtani változata. Így a GEPI-DA nép nem más, mint a GYEPÜK NÉPE... vagyis ugyanaz, mint amit mondtunk a székelyekre, a „székely határörvidék” tagjaira. A „gepidák” nem lehetnek tehát „ismeretlen eredetű”, vagy „skandináviái” nép sem, hanem bizony a régi DÁKOK maradékai, akik a GYEPÜ-t, a határt védtek.

K.: A magyarországi történészek azt állítják, hogy a „gepidák germánok”. Ha ez igaz, akkor a népnevük gyökerének is germánnak kell lenni. Hogyan tudjuk a „gepida” szónak valamilyen ó-germán, vagy gót nyelvű gyökerét megglelni, vagy a nyelvészet „szófejtő”

rendszere szerint eredeti — germán — értelmét megtalálni...?

F.: „GEPIDA” szó a gót-germán szókincsben nem fordul elő. A gót-germán nyelv szókészletéhez nem tartozik és értelmi síkon sem magyarázható semmiféle germán szófejtéssel.

K.: Hát akkor milyen úton tudjuk jelentését és szószármaztatási vonatkozásait megtalálni...?

F.: A már említett KU-MAH-GAR-RI-ES-MA (Hatalmas, tudós nemzetség földje) területén található — eredetileg kusita népek — mint már említettem — *egynyelvűek* voltak. Legrégibb nyelvemlékeik a sumirnak nevezett, de helyesen „paleo-magyar”-nak mondanó ékiratokon maradtak fenn. Ha ennek a régi nyelvnek a szókincsében keressük a „gepida” szót, úgy azt — minden szófejtés nélkül — azonnal megtaláljuk. Ugyanis:

GE (L.480)... jelentése „egy”. (A GE — EG-nek is olvasható.)

PI (L.383)... jelentése „fül” és mint ige „hallani”.

GE-PI... tehát „egy fül”, vagy inkább „fülelő”... és hozzátéve az előbbieken ismertetett „DA” helyhatározó ragot — a GE-PI-DA összetétel a sumirnak nevezett paleo-magyar nyelven tökéletesen fedi a „gyepü-nép” hivatását.

GE-PI-DA... „letelepedett, fülelő — vagyis

a határt védő nép" neve a mi ősi nyelvünkön és valószínűnek tartom, hogy hagyományaik még régebbiek a DAHA (dák) nép Erdélyben található kultúrájánál. Ugyanis a Debrecen környékén előjött, „mesés lovon ülő férfiakat” ábrázoló arany „brakteáták” rovásiása csaknem azonos a nagyszentmiklósi aranykincs 8. számú tálján látható írással. Továbbá ugyanaz a horogkereszt is látható a „gepidának” mondott arany érmeken, mint ami az erdélyi „TORDOS-KULTÚRA” jelanyagába tartozik.

A „gepidának” mondott állatábrázolásokat „Odoaker kori” szerkezetűnek és formájúnak mondják a hazai régészek. Tekintve, hogy ODOAKER — mint majd látni fogjuk — HUN VOLT, művészeti stílusa nem lehet germán, hanem csak az, ami a sajátja — a HUN-SZKÍTA.

Csakis így érthető a „gepidák” hunországi szerepe, valamint az is, hogy Atilla oly fontosnak tartotta megerősítésüket és királyukat nagy hatalommal ruházta fel. Ha a gepidák nem lettek volna a hunok „testvérepe” — Atilla bizonyosan nem bízott volna rájuk oly fontos feladatot, hogy a délfelől jövő — esetleges bizánci támadások — felfogói legyenek. Szenteljünk valami megbecsülést a hunok nagy királyának, hiszen hadvezéri és államfői zsenialitását a világ összes komoly történésze elismeri.

A GYEPÜK ura — Arderich — a dákok kormányzója így jogosan követelte magának Atilla halála után a hunkirály trónját, hiszen ő maga is a hun nemzetségből való volt.

Viszont Atilla fiai nem ezt akarták és testvérharcra került a sor Arderich és Ellák között. Tulajdonképpen ez a vérontás és testvérharc vezette rá az Atilla-fiakat arra, hogy csak az összefogás mentheti meg őket a sok ellenségtől. Bekövetkezett tehát a régi, ázsiai. hun uralkodó rendszer szükségyszerű alkalmazása azért, mert Atillához hasonló és abszolút uralkodásra alkalmas egyén nem volt a trónörökösök között sem és a törzsi vezetők sem feleltek meg ennek a követelménynek. Tulajdonképpen nem történik más, mint az ázsiai hun közösség alkotmánya lép érvénybe, a törzsszövetség, melyet majd az Árpádokig folyamatosítva találunk meg.

Másszóval — a Hun Birodalom központi kormányzása szűnt meg és a birodalmi „egyetlen” székhely” helyett megalakulnak a törzsi központok. A gepidáknak nevezett dákok lesznek a Dunamedence védői és kormányzói és ebben a szisztematikus törzs-uralkodás felosztásban Közép-Európa történelmét két hun dinasztia irányítja.

K.: Két hun dinasztia? Mondasz...? Sohasem tanították nekünk ezt. Magyarázt meg jobban, hogy melyik ez a két hun dinasztia.?

F.: Az egyik: Atilla dinasztíája és a
másik: EDEKON... azaz EDI-HUN —
Atilla unokatestvérének dinasztíája.

A központi hatalom megosztása ez, melyet
Atilla halálával beállott helyzet követelt.

Ne felejtjük el azt, hogy a HUNOKRÓL
VAN SZÓ. Arról a hatalmas tömegű népről,
amelyről a kíniai zarándok SUNG-YUN, még
i.sz. 519.-ben is, mint

„a világ négy égtájáig, egészen Khotanig,
a legszámosabb, leghatalmasabb nép”-ről
emlékezik meg. (Altheim: Die Geschichte der
Hunnen, Berlin, 1959.)

Ebbe a hatalmas HUN nemzetségbe tar-
toztak tehát az általunk „gepidának” ismert
„gyepűi hunok” is, akik átvették a Kárpát-
medencei uralmat és ilyen „hun” minőségben
vettek részt abban a háborúban, amit Jor-
danes „nedaoi csatának” nevez — a gót-hun
háborúk lezajlása után — több mint 100 év-
vel. Abban a történetírásban, amit a nyugati
történészek elkövettek „A HUNOK TÖRTÉ-
NETE” című munkáikban, minden esemény
a gótok javára van kifordítva. A hunok azon-
ban oly hatalmasak voltak és annyira uralták
az európai helyzetet, hogy nem lehet minden
érdemüket letagadni. Így ezekben a „hun-
ellenes” történelmi kiértékelésben is megje-
lennek az ellentmondások és „elszólások”,
melyek aztán fényt derítenek az igazságra.

Ilyen „elszólás” pl. az említett MH. köny-
vének 165. oldalán az a megállapítás is, hogy:

„Theodorik, az ostrogótok királya, vissza-
foglalja Sirmiumot a *gepidáktól*... i.sz. 504.
évben.”

Itt az ellentmondás. Ugyanis: ha a gepidák
germán-gótok voltak, mint ahogyan azt állan-
dóan hangoztatják, akkor hogyan lehetséges
az, hogy Alsó-Pannonia fővárosát, a Dráva-
Száva közén lévő Sirmiumot (mai Belgrad)
a „testvér” ostrogótoknak, fegyverrel kell
visszafoglalni...?

Aki tüzetesen végigtanulmányozza a hiteles
történelmi eseményeket, az a történelmi igaz-
ság vezet rá annak a megállapítására, hogy

1.) Európában és a Római Birodalomban
a germán-gót törzsek (mint vízi-gótok, ostro-
gótok és vandálok) végezték a legnagyobb
pusztítást és ezekkel a rombolásokkal és népir-
tásokkal bebizonyították azt, hogy egy kul-
túra nélküli, rabló, „monstruos” népség, akik
még a vadállatoknál is nagyobb pusztítást és
kegyetlenséget gyakoroltak Európában. A
„germán” ízü történelemírás ezt a germán-
gót szégyent akarja szépíteni azzal, hogy
mindazt a pusztítást, amit a gót-germán
népek végeztek, a hunokra akarják ráfogni.

2.) A gótok sohasem harcoltak egymás
ellen, hanem „egyetértéssel” végezték pusztí-
tásaikat.

2

KÉT HUN DINASZTIA — ATILLA HALÁLA UTÁN

K.: Ezeknek a „feledésre ítélt” történelmi adatoknak megismerésében talán jó lenne, ha felvilágosítanál minket arról, hogy milyen területeken működött ez a két hun dinasztia...?

F.: Atilla leszármazottainak dinasztiája a Keletrómai Birodalommal szomszédos területeken és EDI-HUN (Edekon) és utódai a Nyugat-római Birodalomban.

K.: Ha egyik hun-dinasztia magában a Nyugat-római birodalomban fejt ki működését, akkor a nyugat-római birodalom történetének ismerete nélkül szinte lehetetlen az általuk végzett történelmi események kibogozása...?

F.: Ez valóban így van. A hunok története szorosan egybekapcsolódik mindkét római birodalom történetével, hiszen a hunok nagy királya — Atilla — mind a két római birodalom ura volt.

Kezdjük a Nyugat-Római Birodalom Történetével.

Azt már tudjuk, hogy III. Valentián császárt i.sz. 455. évben meggyilkolták és ezt az alkalmat használta ki a vandálok királya — Gaiserik — Valentián császár apóstársa, hogy Dél-Itáliát megszállja, Rómát elpusztít-

sa és kirabolja.

Ebben az időben a nyugat-római birodalom már a végét járja. Theoderik gót király és a vandálok elfoglalják csaknem az egész birodalmat. Az Iber félszigettől északra Gallia közepéig — mondhatni a Loir folyóig — minden terület a gótok kezében van.

II. Theodorik megállapodik a volt római kormányzóval, a frank, vagy burgundi AVITUS-al és elismeri őt nyugat-római császárnak.

Avitus — császár i.sz. 455-től 456-ig.

(Ez a római császár csak 10 hónapig uralkodott és semmit, de semmit nem tudott tenni a nyugat-római birodalomban pusztító gót hordák ellen. A mai „magyar” történetírás mégis „hadjáratot” vezetett vele Pannonia visszafoglalására és a fenékpusztai erődöt nevezi e hadjárat „utánpótlási” központjának a 455. évben. Avitus sohasem vezetett hadjáratot Pannonia (a mai Dunántúl) ellen, de nem is vezethetett, hiszen csak del felől jöhetett volna és Alsó-Pannonia és a Dunántúl is — mint az előbbiekből már ismerjük — a gepidák birtokában volt, akiktől a gótok csak 504-ben foglalták vissza Alsó-Pannóniát, vagyis a Dráva-közt. (Hivatkozott és tudatosan hamis állítás megtalálható: „ Régészeti Barangolások Magyarországon” c. munka 117. oldalán. Panorama 1983.)

A frankok a mai Svajc északi részét is elfoglalják.

Avitus, mint a vizigótok szövetségese, Itáliába jön. Kapcsolatba lép a déli birodalmi sereg parancsnokával, a gót származású Ricimer-el, aki — természetesen — eddig nem sok eredményt tudott felmutatni a vandál Gaiserik seregével szemben. A gót párti Ricimer megfosztja trónjától Avitust és maga akar császár lenni.

Itt lép közbe a kelet-római császár, I. Leo. I. sz. 457. évben vagyunk.

K.: Mi történik ezalatt a kelet-római birodalomban....

F.: A kelet-római birodalom története összekapcsolódik az Atilla-fiak, vagyis az Atilla dinasztia történetével.

455-ben a hunok és a dák-gepidák megszállják Alsó Pannoniát és kizavarják a gótokat onnan. A Dunamedence és Alsó-Pannonia kormányzását a dák-gepida király veszi át.

Miután a dák-hun testvérharcban elesett Ellák után a törzsszövetség úgy határozott, hogy a hunok feletti — Atillához hasonló — abszolút uralkodót nem választanak — az Atilla fiak, Dengezik és Irnák (Csaba) megszállják az erdélyi Kárpátok és a Duna közötti területeket. Ide átteszik szállásterületüket és összekapcsolódnak a Duna torkolatánál lévő Pontus-i vidék Szkítiának nevezett hun erőivel.

Ez az áttelepülés megtörténik az Atilla

halálát követő első három évben. Ezt azért tették, mert a hunok kezében lévő Duna-Pontus-i (Duna-Fekete Tenger-i) hajózást és áruforgalmat, vagyis a folyam-tengeri hajós kereskedelmet és a kikötőket akarták továbbra is megtartani. Ugyanis Atilla halála után a bizánci hajóhad már megkezdte működését a folyami és tengeri kikötők blokádjaival.

Ezeknek a bizánci intézkedéseknek a felszámolására indulnak meg a hunok Bizánc ellen. Átkellnek a Dunán és elfoglalják Moesiát és Dacia Ripensist és így biztosítják maguknak újra a Duna-Pontusi hajózást és kereskedelmet. A hun invázió ideje: i. sz. 456.

Közben a keletrómai császár — Márcian meghal. (450-457.)

Utóda I. Leo (457-474), aki a bizánci csapatokat Athemiusra — a meghalt Marcian császár vőjére bizza. Athemius békét köt a hunokkal és — Priscus írása szerint — újra meg van a hun-bizánci szövetség, a 458-ban megállapodott békeszerződés szerint.

Ezt a békét és bizánci-hun szövetséget három történelmi tény igazolja.

Az egyik: hogy Sirmiumból 458-ban viszik el Szent Anasztázia holttestét Konstantinápolyba, és

a másik: hogy a hunok és gepidák azokat a hadifoglyokat, akiket 452-ben Aquilejából vittek el — szintén ebben az évben — 458-ban

— hazaengedik.

A *harmadik* tény említésével vissza kell ugranunk a nyugat-római birodalomba. Ahogy a gót Racimier „elcsapta” Avitust, mint császárt — a kelet-római új császár — I. Leo — „római patricius” rangra emeli Racimiert és hadseregfőparancsnokok kinevezi Majorianust. Teszi ezt főként azért, mert nem bizik a germán-gót származású Racimierbe és Majorianus császárnak lesz kikiáltva... i. sz. 457-ben. (Uralkodott: 457-461.)... a római légiók által, amihez — természetesen — I. Leo hozzájárul, hiszen ő maga irányította Racimier leváltását.

A bizánci-hun béke és szövetség értelmében a hunok segítséget adnak Majorianusnak, aki sikeresen küzd a vandálok ellen, miután — megnyerte a „hunok ígéretét és kardját”... miképpen azt Sidonius írásában olvashatjuk. A hunok vezérének neve: Tuldila.

Atilla dinasztiájának Hun Birodalma ad tehát segítséget a nyugatrómai császárnak a vandálok elleni küzdelmében.

A nyugatrómai haderők küzdenek a vandálok és a gótok ellen, akik mindenütt győzedelmesen uralják a volt római területeket, csak Ravennától északra eső itáliai vidék látszik bevehetetlennek. Ugyanis ide telepedett le EDI-HUN (Edikon), az Atilla idejében Pannoniában (mai Dunántúl) lévő hun szállásterületek csaknem összes hunjaival és —

nem esünk túlzásba, ha azt mondjuk, hogy — hun államot létesített a nyugatrómai birodalom szívében. Ők azonban csak saját védelmükre rendezkedtek be és nem voltak hajlandók részt venni a galliai és dél-itáliai csatározásokban és a római légióknak a gótok és a vandálok elleni hosszú háborúiban.

K.: Megszabadította-e a hun segítség a vandáloktól a nyugatrómai birodalmat...?

F.: Ha csak harcolniok kellett volna, úgy megszabadították volna. De Racimier lepakolt a gótokkal és Majorianus után következő nyugatrómai császár — Libius Severus (461-465.) sem tud eredményesen küzdeni ellenük, sőt adót is fizet — évente 300 font aranyat Valimir vandál királynak.

Nincs semmi történeti forrásadat arra, hogy Tuldila hunjaival mi történt. Valószínűleg egy részük csatlakozott EDI-HUN népéhez és másik részük visszatért a Duna-menti szállásterületekre.

Ezalatt keleten — Bizánc és a hun területek urai között béke van. De az Atilla-fiak folytatják apjuk szervező munkáját és szövetségi kapcsolatot teremtenek ázsiai testvéreikkel, akiknél apjuk — Atilla — tekintélye által elismerést és megbecsülést nyernek. Erre legjobb adatot Theophylactos írása szolgáltatja, aki szerint:

„a Don-Kubán folyamköz és Pontus (Fekete Tenger) partai közt települt „VÁR” és

„KUN” szkita törzsek szövetségben voltak Dengezik — Atilla fiának — népével. (Theophylactos Simacatta: Historia VII. C.d. Boor Kiadó Leipzig, 1887.)

Ez a szövetség annyit jelent, hogy a Hun Birodalom nem omlott össze Atilla halála után, hanem súlypontja a Dunamedencéből a Pontus vidékre települt át.

Ezt a területet nyugodtan nevezhetjük a szkita-hun nép újra-erősödési tájának, mert innen települnek vissza — a nyugatiak által nevezett más nevek alatt — megint a Kárpát-medencébe.

K.: Atilla fiai tehát — mint a keleti hun dinasztia — egyesítik az ázsiai hunokat...?

F.: Feltétlen sikerült nekik egyesíteni a hun törzseket. Ezt bizonyítja az, hogy van „hun erő” és — mint láttuk — még a nyugatrómai birodalomnak is segítséget adnak a vandálok és a gótok ellen.

K.: A kelet-római császárság és a hunok között tehát béke van...?

F.: Amíg I. Leo — keletrómai császár — élt, valóban béke volt.

K.: Mi történt a nyugat-római birodalomban ezalatt...? Sikerült a gót-vandal pusztításokat megállítani...?

F.: I. Leo — keletrómai császárnak kell közbelépnie, hogy a nyugati birodalom végre megszabaduljon a gót fenevadaktól. Marcián — hajdani keletrómai császár vőjét —

Anthemius — ülteti a nyugati birodalom trónjára és hatalmas keleti hadsereget küld vele. Anthemius (467-472) 100.000 katonával és 1100 hajóból álló hajóhaddal támad a vandálok ellen. Az utána következő uralkodó — NEPOS — Orestest, Atilla volt titkárát veszi maga mellé hadügyminiszternek, aki EDI-HUN segítségét is megszerzi és így a nyugatrómai birodalmnak, a vandálok és gótok pusztításaitól való megszabadításban, a hunok is részt vesznek.

Tulajdonképpen itt kezdődik az EDI-HUN dinasztia működése. Edihun (Edekon) és fia Odoaker már megtisztítják a gótoktól a Noricumot, és Rhétia területeit és közben a hun Orestes hun fia lesz a nyugatrómai császár 475-ben Romulus Augustulus (475-476) néven.

Keleten is császárváltozás van, mert I. Leo meghal 474-ben és követi ZENON (474-491) akivel megint bevonul a bizánci udvarba az aljasság és az intrika.

Legelső intézkedése az új császárnak az, hogy felrúgja a hunokkal már csaknem 10 éve fennálló hajózási szerződést és megszünteti a szövetségi viszonyt. A hunok biztosítani akarják magukat. Megszállják a Pontus-i partvidéket, Moesiában megerősítik állásaikat és Dengezik csapataival megszállja Thrákiát. Irnák (Csaba) a mai Dobruzsza vidékén marad, a Duna két partján lévő Hunországban.

Dengezik követeit a császár elutasította és — mivel a csaknem 10 évig tartó hun-bizánci szövetséggel a keletrómai császár szolgálataiban nagyszerű „szkita” lovasság is volt, ezeket küldi Dengezik ellen. Ezeknek a „szkitáknak” az udavari intrika azt mondja, hogy a btört gótok ellen kell támadniok. A szkita lovasság támad és nem veszi — vagy tán későn veszi észre — hogy a hun testvérnépet öli.

A bizánci aljasság győzött és a győzelemről így tudósít minket a „Chronicon Paschale”:

„Dengeziket, Atilla fiát Thrákia generálisa — Anagastes — megölte. Dengezik fejét Konstantinápolyba hozták és egy körmeneten vitték végig a város főutcáján, majd a cirkuszban állították ki egy nagy faoszlopra tűzve. Az egész város odasereglett a látására.”

Igy örült a „művelt” Bizánc a nagy hun király hős fia meggyilkolásának.

Sok történész szerint ez a gyilkosság nem 474-ben, hanem 469-ben történt. Nehéz ma már évi pontossággal meghatározni ezeket a zavaros eseményeket.

A bizánciak azonban csak veszítettek azzal, hogy megtörték és visszaéltek a hun szövetséggel, mert a hunok lovassága megszerezte az összes dunai kikötők teljes ellenőrzését és Duna torkolatánál, a Fekete Tenger part-

vidékén és Krimi félszigeten lévő kikötőket — Chersont, Sugdiát és a meotisi Boszporoszt is csak a hunok engedélyével látogathatta szállító gályáival Bizánc. Ne felejtjük el azt, hogy a hunok nemcsak jó lovasok, de jó hajósok is voltak, hiszen óriási folyami és tengeri hajóhaduk volt.

K.: Milyen következményekkel járt a keletrómai császárság ezen szövetség-törő eljárása a nyugat-római birodalom helyzetében...?

F.: Edihun (Edikon) erős kezű és uralkodásra termett fia leváltja a hunvérű *utolsó nyugatrómai császárt* — Romulus Augustulust — és ITÁLIA ELSŐ KIRÁLYA LESZ.

Ez ODOAKER — Edihun hun fia — ITÁLIA CSÁSZÁRA.

K.: Mit írnak Odoakerről a nyugati történetírók...?

F.: Majdnem semmit. Hallgatnak róla. Talán azért, mert nem akarják az utókornak tudomására adni, hogy ITÁLIÁT A HUNOK ALAPÍTOTTÁK és Itália első császára is HUN volt.

ODOAKER nevét a germánisták mindenféleképpen írják, mert mindenáron „gót”-nak akarják elkönyvelni. (Éppenúgy, mint ma már a hunokat is „germánok”-nak minősítik.) Írják Odovacar, Odoaker, Odoaker stb. formában. Nevének értelmezését, a hun-magyar nyelv szerint, ODA-AKI-nak mondhatjuk. Van adat rá, hogy az ural-altáji nyelvek alap-

ján ODU-AKI eredeti formát vélnek nevéül, ami szerintük „mindenütt jelenvalót” jelentene. (Gregoir H.: La Patrie de Nibelungen. (Bizantion 9. Vol. 1934.) Ugyancsak a germanisták EDI-HUN (Edekon) törzsét — és így fiáét is — „turci-lingi”-nek írják, melyben benne van a „turk” szavunk s egy germanizálni lehetetlen,

ODOAKER Gallia kormányzója volt Nepos császársága alatt, majd a hunvérű — de utolsó — nyugatrómai császár — Romulus Augustulus segítőtársa lett. Látva azonban ennek korrupt voltát — letaszítja a rónról és Itália királya címet veszi fel. Uralkodik 476-tól 495 március 15.-ig. Egyesíti a Duna-menti hun törzseket. Noricumban és Pannoniában is jár személyesen.

ODOAKER Edihun (Edekon) fiaként jó iskolát járt és Atilla udvarában tanulta az uralkodás tudományát. Ez a hun-dinasztia valóban nagyszerű szervezésben indult. A tulajdonképpeni irányító az apa — Edihun volt.

A történelmi eseményekből az a következtetés szűrhető le, hogy Edithun Atilla birodalmát akarta visszaállítani a két fia segítségével. Ugyanis mialatt Odoaker — mint Itália királya — a hunokkal igen nagy megértésben és szövetségben volt gall örökkel igyekezett Itáliában rendet teremteni és kiűzni a gótokat és vandálokat — azalatt Edihun és kisebbik fia — HUN-ULFUS — Atilla fiaival

igyekeztek kapcsolatot teremteni. Tehát a hun sereggel átvágják magukat a Balkánon és Dobrudzsában székelő Irnák (Csaba) törzseivel együtt megtámadják a Moesiában és Illyricumban lévő gótokat. Itt a Boila menti csatában esik el Hunulfus apja — Edihun — 486-ban.

K.: Mit csinál ezalatt Odoaker...?

F.: Ujra építi a lerombolt Aquileját, és elfoglalja Noricumot. Megtisztítja Itáliát a gótoktól.

487-ben a mai Krems környékén létezett „Rugi-land”-ot elfoglalja.

488-ban kiveri innen teljesen a longobárdokat (mai Alsó-Ausztria, a Dunától északra.)

489-ben Theodorik gót törzsfőnök, aki a Balkánon csatát veszített a hunok ellen, a Julián Alpokon átkel és Odoaker ellen indul.

Következő adatunk 493. év és csak annyi, — amint a nyugati történészek írják: „Nagy Theodorik orvul meggyilkoltatta Odoakert, Itália királyát”. És egyik sem felejtí el aztán utána írni, hogy a „germán-gótok ettől kezdve 70 évig uralták egész Itáliát.”

K.: Mit építettek a germán-gótok Itáliában ezalatt a 70 év alatt...?

F.: Nincs történelmi adat arra vonatkozólag, hogy valamit építettek volna. Csak a germán-gót rombolásokról és pusztításokról beszélnek a régi írások.

K.: Hol találhatunk adatokat Odoaker történelmi szerepére vonatkozólag...?

F.: A már említett MH. könyv ismerteti a fenti adatokat a 127, 129 és 136. oldalon és ez a hatalmas munka, tele adattal a gótokra és hunokra vonatkozólag, csak „háromszor” említi Odoakert. Gondolja, hogy ennyi is elég Itália első királyának — hiszen hun volt és nem germán.

Menander is említi azt, hogy „Odoaker volt a hunok legfőbb vezére és a Loir melletti Gall-Fejedelem.” (Excerpta de Legationibus.)

Sok adat van a hunokról és Odoakerről Szent Szeverin — Noricum Apostolának — életráijában.

K.: Hol olvashatunk erről...?

F.: A világi és egyházi történészek igen keveset írnak Szent Szeverinről. Egyedül Fehér M. Jenő foglalkozott vele, de igen szűkszavúan. Annyit mégis megtudunk munkájából, hogy Szent Szeverin hunszármazású volt hogy jó barátságban volt Edihunna és fiaival és ő jósolta meg Odoakernek, hogy Itália királya lesz. (Fehér M. Jenő: „Korai Avar Kagánok” Bs. As. 1972. 43. old.)

A pápák történetében azonban létezik egy SZEVERIN pápa és pontosan Odoaker idejében. Tehát Odoaker meghálálta a hun Szeverin térítő munkáját és római pápává segítette. Érdekes rendelkezése a sorsnak az, hogy „a barbár” Atilla visszafordult a római pápa

kérésére Rómától (amit aztán a germán-gótok romboltak össze) — és — talán az égi hatalom akarta, hogy Róma első felépítője — a HUN SZEVERIN PÁPA legyen.

K.: Mit írnak a jelenlegi magyarországi történészek Odoakerről...?

F.: Elismerik létezését, de egy szóval sem említik, hogy a hun Edekon hun fia volt. Létezését és „tizenkilenc” évig tartó uralkodását azonban jól felhasználják arra, hogy a longobárdoknak és az általuk „germánoknak” vélt gepidáknak „saját” művészetet és kultúrkört hirdethessenek.

K.: Hogyan teszik ezt...?

F.: Nagyszerűen megállapítható ez a kiadott könyvekből. Bóna István: „A Középkor Hajnala”, Longobárdok és Gepidák a Dunamedencében c. könyv (Corvina Kiadó, 1974. Budapest), a 48-49. oldalakon így ír: „Mind a longobárd, mind a gepida művészet... egyik központja és szétsugárzási területe az V. század utolsó negyedében Odoaker Itáliája volt. Az Odoaker korszak magas művészi színvonalú ékszerei a korabeli gepida területekre éppúgy eljutottak (gávai, kiskúnfélegyházai, aradi, bácsordasi leletek), mint a későbbi longobárd Pannónia területére (domolospusztai, szőnyi, dombóvári, répcelaki leletek).”

Most én kérdezek: „lehet-e” tizenkilenc év alatt a germán gótok és vandálok által lerom-

bolt, kirabolt és elpusztított Itáliában egy „uj” művészi stílust kifejleszteni...? Hiszen Odoakernek háborúzni kellett ezekkel a pusztító és a fenevadaknál is kegyetlenebb germán népekkel és minek is alakított volna ki egy „uj” művészeti stílust, hiszen meg volt neki is és népének is az ősi szkíta-hun műveltség minden hagyománya, ötvöse, tudósa, az évszázadok s talán évezredek alatt kiristályosodott fémművesség. Ennek ellenére Bóna István — nyilván a mai uralkodó szellem által előírt történelemtudomány erőszakának engedve — az Odoakernek tulajdonított művészetet jellemző sajátosságokat „késő római eredetűnek” ismeri fel. Talán e meghatározás alatt az előbb ismertetett „Odoaker korszak magas művészetét” kell érteni, hiszen ez a „legkésőbbi római”. Viszont ez nem római, hanem *szkíta-hun* — különösen az állatábrázolásokban és a madárfejes fibulák „ékvásos és ékvásos meanderminták díszítéseiben”. Ezt a magyarul író, de „langobárd” szellemű szerző maga is jól tudja (hisz szakavatott régész). Talán azért indokolja meglátásait a következő — érdekes — kiértékelésben így:

„Bár e dekoratív és figuratív elemek többsége késő római eredetű, ekkorra már ötvöződtek a hun korszak keleti elemeivel...”

Még mindig a hun korszakban vagyunk, hisz a gepidák létezése kizárólag a „hunkorszakba” esik.

Nagyszerű példája a megnevezett könyv annak, hogy miképpen lehet a hatalmas Hun Nemzetiség kulturkincsét eltulajdonítani az idegenek — s talán úgy mondjuk — műveletlen és barbár idegenek javára. — De a kitűnő régész talán saját lelkiismeretének megnyugtatóására írhatta le mégis azt, hogy:

„A bökénymindszenti madárfejekkel díszített fibulák párhuzamait Krímtől az Atlanti Óceánig megtaláljuk.” (Tehát pontosan azon az úton, ahol a hunok jártak.) Ugyanígy a „sasfejes diszcsattok” is Krími eredetűek és megudjuk azt is, hogy a „gepida sasos csattok” első feltűnését a szakemberek az „avar-utigur mozgalomhoz kötik”. (50. oldalon.) A „hegyközi maszkos fibulák” és a „felpéci kardtok szegélydisze” szintén „ODOAKER STÍLUSÚ ALKOTÁS”. (54. old.)

K.: Mit akarsz bizonyítani ezekkel az adatokkal...?

F.: Két dolgot akarok bizonyítani.

Egyik az, hogy népünk magas műveltségéből táplálkozott egész Európa és a késői — mai — utókor szégyene az, hogy nem saját nemzetünk dicsőségére és történelemformáló szerepünk bizonyítására használja fel a régészeti igazságait.

A másik pedig annak a valóságnak az ismételt megerősítése, hogy a gepidák nem germánok, hanem hunok voltak.

Ugyanis a megnevezett munka így számol

be a gepidák történetéről:

„A gepidák előtörténetéről nehéz írni. Egyetlen sornyi tárgyilagos forrásadat sem említi őket. Ami keveset tudunk róluk, az halálos ellenségeik, a gótok és a longobárdok krónikaiból kell kihámozni.”

Tehát, ha halálos ellenségeik éppen a „gótok” és a többi germán népek voltak, akkor ők nem lehettek germánok.

Van azonban egy érdekes — harmadik — bizonyítékom is.

K.: *Szintén a gepidákra vonatkozólag...?*

..F.: Azokra is, de főként arra, hogy Atilla halála után a Kárpátmedence továbbis a Hun Birodalomhoz tartozott, hiszen — miképpen Bóna István írja, „oknyomozó” történelmi kifejezést használva:

„A gepidák a hun támadás hírére nem távoznak országukból, „lusták” voltak ahhoz, hogy a vandálokhoz és vizigótokhoz hasonlóan elmeneküljenek.” (14. old.)

Talán nevetségesnek mondható itt ez az indoklás, mely a „lustasághoz” köti a helybenmaradást. Nem inkább elfogadható az a tény, hogy azért nem menekültek a hun invázió előtt, mert maguk is hunok voltak?

És így nagyon jól érthető az az a régészeti kiértékelés, amit László Gyula — éppen Bóna Istvánra való hivatkozással közöl:

a bakodpusztai (Dunapataj) fejedelemasszonyi ékszerek EDEKON EDI-HUN fe-

leségének sirjából valók, aki itt volt eltemetve. (László Gyula: A Népvándorlaskor Művészete Magyarországon. (Bp. 1971.)

ODOAKER édesanyjának sírja tehát a Dunamedencében volt és az is feltételezhető, hogy amikor Odoaker apja — Edihun és öccse — Hunulfus — Atilla fiaival keresték a csatlakozást és népükkel a Fekete Tenger melléki Dobrudzsaba igyekeztek — az átvonuló hely a Dunamedence volt.

K.: Az elmondottakkal tiszta kép alakult ki előttünk arról, hogy mi történt Edihun dinasztiajával. De úgy tudjuk, hogy neki volt egy fia is. Mi történt ezzel a fiúval...?

F.: Annyit tudunk róla, hogy a nyugati történészek OKLAN-TEKLAN néven emlegetik és feljegyezték róla, hogy ő alapította TULN városát. TULN város azért ismeretes a nyugati történelemben, mert ez volt a választóvonal a Hunok és az Avarok szállásterületei között, mert úgy jegyezték fel, hogy:

„a Hunok laktak a „tulni mezőkön” és az avarok szállása a „bécsi mezőkön” volt.”

Ez pedig azt bizonyítja, hogy az avarkorban is éltek hunok — valószínűleg, mint az Odoaker dinasztia népének leszármazottai — a mai Ausztria területén és Dél-Németországban.

Fehér Jenő szerint a TEKLAN becenév és a hun-magyar CSABA névvel azonos értelmű. Vagyis a „legkisebbet” jelenti. Odoaker fi-

ának neve — szerinte — TULNA (TOLNA) volt.

K.: Most az érdekel bennünket, hogy találkozott-e IRNÁK (Csaba) népével Edihun és Hunulfus...?

F.: Nemcsak, hogy egyesültek, hanem ki-verték a gótokat a Dunamelléki területekről. Így a Duna-hajózás biztosítva volt a hun uralom kezében.

K.: Hol volt a Hun Birodalom központja Irnák életében...?

F.: Már tudjuk, hogy Dengezik feje 474-ben vonul be Bizáncba és azt is, hogy Odoaker 476-ban lesz Itália királya. A bizánci gyalázatos cselekedet, amit a hős Dengezik — Atilla-fi — levágott fejével tettek, még szorosabbra fűzi az ázsiai hun népeket és így Irnák megint megszervezi a hunok törzsszövetségét és a Hun Birodalom központját az Alduna vidékére helyezi. Ezt az aldunai Hun Birodalmat a történészek már „bolgár” birodalomnak nevezik. Beletartozik azonban ebbe a Nagy Hun Törzsszövetségbe az egész Krim-i vidék, a Káspi Tenger környéke és maga Khorezm is (a Káspi Tenger és az Aral tó között), mely akkor a „tudás” központja volt. Hogy beletartozott, azt bizonyítják a Krónikáink azon adatai, mely szerint Irnák (Irník) felesége — a hun királyasszony — Khorezm-i hercegnő volt.

K.: Van adat arra, hogy Atilla dinasz-

tiája legkisebb fia — Irnák (Csaba) — ágán tovább élt...?

F.: Biztos adatok szolgálnak annak bizonyítására, hogy Atilla Dinasztiája fennmaradt még a magyar Árpád-Ház tagjaiban is. Annak ellenére, hogy a kútforrásokat mindennütt igyekeznek eltüntetni erre vonatkozólag, mégis rendelkezünk elegendő bizonyító anyaggal e csodálatos folytonosság és karizmatikus uralkodás-lánc ismertetésére.

Irník-Irnák-Csaba után az első uralkodó, akinek neve ismeretes a forrásokban, a 488 körül megjelenő BUSAN hun király, akit Atillának Irník fiától származó dinasztiájába sorol a szakirodalom. (Dümmerth Dezső: Az Árpádok Nyomában (Panoráma kiadó Bp. 1977. 38. old. ...a továbbiakban így rövidítve: DÁNY.) Ez a hun király már szövetséget kötött a Bizánci császárral és a hun-bizánci seregek együttesen harcolnak a mindennütt pusztító germán-gótok ellen. Ennek a Meotisz-Alduna vidéki Hun (bolgár) birodalomnak az élén találjuk aztán MUNDO-t is, aki Atillának fia, a gepidák királyának lányától születve.

A megnevezett munka (DÁNY 30. old.) így írja le ennek a dinasztiának a történetét:

„Busan és Mundo után ugyanis a Szkítia vidéki hunk uralkodói között szerepel 534 körül egy testvérpár, görög írás szerint: GORDASZ és MAUGERISZ. Ez utóbbiról a ku-

tatás már megállapította, hogy eredeti neve, ha a görögösítő képzést elhagyjuk: Muager, MAGER, illetve MOGER.

MOGER király tehát történelmi személy volt és együttesen szerepel fivérével, mint a magyar krónika csodaszarvas mondájának Magorja...

Atilla fia Irniknek ez a MOGER nevű ivadéka egy később kiterelvényesülő nemzetség, majd törzs őse lett és ezt a törzset az ő nevéből, MOGER-nek nevezték. A törzs talán nem volt más, mint a későbbi fejedelmi törzs: ÁLMOS TÖRZSE."



A HUNOK NEMZETI VALLÄSA

K.: Befogadták tehát azonnal az äzsiai hunnépek Atilla fiait és a velük érkezöket...?

F.: Persze, hogy befogadták öket. Miként a perzsák a perzsákat, a rómaiak a rómaiakat és a zsidók a zsidókat örömmel köszöntötték, úgy a hun népeknél is csak így volt.

Ugyanis minden népnek meg volt a saját nemzeti vallása — miképpen azt megállapíthatjuk a történelmi leírásokból — és így a népelnevezés már egyben a nemzeti vallást is jelölte. Ahogyan a zsidóknál a zsidó a nemzeti vallás, a perzsáknál a perzsa vallás (Zoroaster-tanai) volt az egyedül elfogadott és megengedett — úgy a rómaiak is megölték mindenkit, aki nem „római” vallású volt.

A nyugati történészek annyira „hun-ellensek”, hogy nem is tudják elképzelni azt a valóságot, hogy a HUNOKNAK IS VOLT NEMZETI VALLÁSUK.

K.: A nyugati és a hazai történészek sehol sem írnak erröl...?

F.: Amint már az elöbb mondottakban is említettem (15-23 oldalakon), egyes hun törzseket a „keleti kereszténység” fedőneve alá sorolják. De nem mondják meg azt, hogy milyen volt ez a „keleti kereszténység”. Fontos

ezt a kérdést kibogozni, mert a mai egyháztörténet „keleti kereszténység” teológiai szak kifejezés alatt a keleti népeknek azon részeit érti, amelyeket sikerült a „paulinizmusnak”, tehát — mai szakkifejezéssel — a Rómából induló judai-kereszténységnek ágára téríteni. (Miképpen Szent Istvánnak nevezett I. István ezt a magyarokkal tette.)

E térítés előtt — a Kelet-Római birodalomban is van „kereszténység”, melyet szintén „keleti kereszténységnek” neveznek. Ezek a szektáriánus igyekezetek aztán a vallási ideológiát hirdető ARIÓ és NESTOR patriárkák neve után — „ariánus”, vagy „nestoriánus” kereszténységként ismeretesek.

K.: Melyik volt e sok „keresztény” ág közül a hunok nemzeti vallása...?

F.: Egyik sem, hanem azt, ami a Pártos Birodalom nemzeti vallása volt.

K.: Alaposan tisztáznunk kell ezt a kérdést, mert nagy a zűr-zavar a történelmi elnevezésekben és az erre vonatkozó események ismertetésében. Első kérdésem tehát az, hogy: **KI VOLT AZ ALAPÍTÓJA A PÁRTOS BIRODALOM NEMZETI VALLÁSÁNAK...?**

F.: A názareti Jézus megbízottja — PÉTER APOSTOL alapította és terjesztette el JÉZUS SZERETET-VALLÁSÁT, a minden judaiságtól mentes Jézus-hitet a többi tanítványokkal együtt a Pártos Birodalomban, mely az Eufratestől az Indus folyóig terült

el.

K.: Hol volt a központja ennek a vallásnak...?

F.: A gyülekezet központja Babilonban volt, ahogyan Péter Apostol írja: „Köszönt titeket a veletek együtt választott babilóni gyülekezet”... (Péter I.5.13.)

K.: Erre az evangéliumi idézetre azt mondja a római judeo-keresztény teológia tanítása, hogy „Péter Apostol Babilonja” alatt a „szellemi” Róma értendő.

F.: Ez az indoklás nem állja meg a helyét, mert Péter Apostol életében még nem volt Róma a judai-kereszténység központja, hanem a Jeruzsálemi gyülekezet. Saul-Pál már dolgozik ugyan Rómában, de a rómaiak még sokáig ölik a keresztényeket addig, míg i.sz. 306. évben Konstantin lesz a római császár és i.sz. 312. évben nem a rómaiakat téríti a judai-keresztény hitre, hanem ezt a „kereszténységet” római államvallássá teszi. Csak ekkor kezdődik a „szellemi Róma” — keresztényi értelemben. De Péter Apostol Antiochiában is megszervez egy másik központot és itt van a sírja is. Itt temették el.

K.: Miért lett a Jézusi Szeretet-vallás a Pártos Birodalom „nemzeti vallása”...?

F.: Jézus születéséig az ősi paleo-magyar (sumír) u.n. „mágus-vallás” volt az elfogadott. Ennek főalakja a Napisten (Bál) és a Fény SZűzanya (Anahit) volt és a Capri-

corniusi UJ FÉNY-t tartotta a Napisten és a Fény SZÜZE egyszülött fiának. Jézus megszületésével az — immár csaknem 3000 éves — prófécia teljesedett be, amelyet a nép hitt és tudott, mely szerint: „a FÉNY ATYA fia emberi testet öltve — szüztől születve, leszáll a földre.”

Ennek tudatában mentek a „napkeleti bölcsek” Jézus köszöntésére, Pártiából.

K.: *Mikor az Apostolok megkezdik Pártiában az evangélizációt — a nép tudja ezt...?*

F.: Minden bizonnyal tudták jól, mert elfogadják Jézust, mint a Fény Fiát és — a minden judaiságtól mentes — SZERETET VALLASANAK hűséges követői lesznek és — amint a későbbi történelmi események mutatják — mindhalálig.

A minket legjobban érdeklő adat és valóság az, hogy ez volt a Pártos Birodalomnak az elismert államvallása és tanai a pártos írásokban maradtak fenn. Amikor a perzsá sasanidák orgyilkosai kivégezték a jóhiszemű és szeretetet gyakorló, pártos uralkodó családot, az ÁR-SZAK dinasztia tagjait, akkor MANI volt annak a hatalmas egyháznak a feje, melynek csak a Pártos Birodalomban 360 kőből épített, művészi temploma volt. Mivelhogy az ÁR-SZAK dinasztia az azsiai fehér-hunok (eftaliták) népéből eredeztette magát, ez az államvallás természetesen az összes ázsiai hun birodalomra kiterjedt. Még

Kinában is léteztek egyházközösségei és az uigurok is e hitet vallották. A Pártos Birodalomból származó egyházi írások szerint Jézus a 2. helyen van említve a „Fény ATYA” után, csaknem mindég a „Fény Szüze” kíséretében.

Mani édesanyja is az ÁR-SZAK királyi családból származott.

A magunk részéről bizonyosnak tartjuk, hogy a Hun királyi család és a hun nép nagy része is a Pártos Birodalom államvallásának volt követője a — tiszta és minden judaiságtól mentes — Jézushitben. Nyugodtan állíthatjuk tehát, hogy és — a MANI által elterjesztett — hit volt a hunok NEMZETI VALLÁSA. Atilla is ezt a vallást követte. Hogy meggyőződünk ennek a valásnak hatalmáról, elterjedéséről, evangéliumait megismerjük és tanaiba belemélyedjünk — bizony sokat kell keresgélni és sok könyvet elolvasni. Egy ilyen írásban nem tudunk minden érdekes adatot felsorolni, de annak a megértéséhez, hogy Árpád honfoglaló magyarsága is és az avarok is ezt a pártos birodalmi vallást, a legtisztább és minden judaiságtól mentes Jézushitét követték, — ajánljuk elmélyedésre és tanulmányozásra az alábbi könyveket:

- 1.) A. V. Williams Jackson: „Researches in Manicheanism”. (Ams Press Inc. New York, 1965.)

- 2.) Jes P. Asmussen: „Manichaeen Literature” Middle Persian and Parthian Writings. (Scholars facsimiles & Reprints. Delmar, New York, 1975.)
- 3.) A. von Le Coq.: „Türkische Manichaica aus Chotscho”. (Berlin 1911, 1919 és 1922-i kiadásai.)
- 4.) Victor N. Sharrenkoff Ph. D.: „A Study of Manichaeism in Bulgaria”. (New York, 1927.)

Ez utóbbi könyvből még azt is megtudjuk, hogy a Mitraizmus igen nagy része Mani vallásából való és a FÉNY Atyát, a Napistent teszi a vallás első helyére — éppenúgy, mint az avarok és a magyarok.

K.: *Még egy kérdésünk van erre az u. n. „manichean” vallásra vonatkozólag. Pontosan meghatározva a kérdést: „Honnan tudjuk azt, hogy MANI Jézus tanítását hirdette...?”*

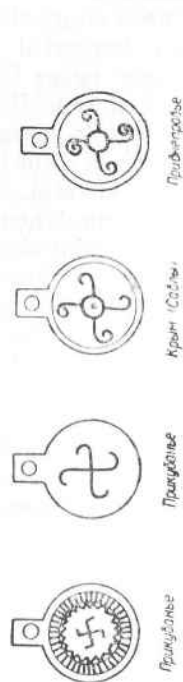
F.: A Pártos Birodalomból fennmaradt — de a kutatók elől ügyesen eldugott — írások tanuskodnak erről. Ugyanis MANI így tanított:

„Jézus barátja az én barátom... de Jézus ellensége az én ellenségem.”

Magunkra és napjainkra is vonatkoztathatjuk MANI ezen megállapítását. Magyarai módon úgy mondhatjuk: „Jézus barátai — a mi barátaink és Jézus ellenségei — a mi ellenségeink is, akik ölnek, pusztítanak minket.”

Halálával nem szűnt meg az általa kifejlesztett vallás, sőt erős virágzásnak indult. Az óvilág mindhárom kontinensén elterjedt, Kinától, Indián és Turkesztánon keresztül Európáig ért s itt a Földközi tenger egész környékén, még a déli afrikai partokon is hódított. Bonyos különbségek keletkeztek ugyan hívők között, aszerint, amint ezek Konfuciusznak, vagy Buddhának, voltak a követői, vagy esetleg más vallásokból lettek manicheusok.

Különösen a judai-kereszténységgel szemben diadallal vette fel a harcot Mani vallása. Rajongói azt mondták, hogy Mani, Jézus újabb megjelenési alakja volt. Ha gondosan megvizsgáljuk ennek a kornak történetét, lehetetlen meg nem látnunk, hogy Mani vallása majdnem versenytfutva terjed a judai-kereszténységei s már-már föléje kerekedik. Az akkor már hatalmas erőre kapott judai-keresztény papság meglátta a veszedelmet s megkezdődött az egész keresztény világban az a páratlan hevesességű és kegyetlenségű üldözés, mellyel kiirtották a manicheizmust, sőt megsemmisítettek mindenféle manicheus vagy reájuk vonatkozó írott emléket. Ne csodálkozzunk azon, ha későbbi időkben a britt, gall, germán és magyar népnél oly nagyszűrűleg el tudták pusztítani a „pogány” emlékeket, hogy azoknak jóformálag még nyomuk sem maradt, hiszen például a „magyar pogányság” emlékeinek elpusztításánál már fél-

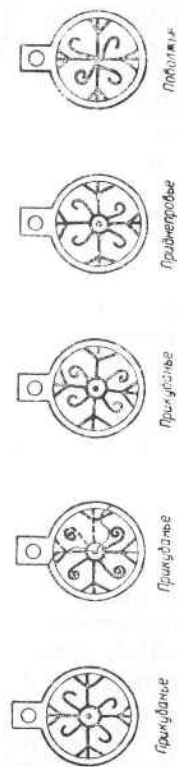


Пробирное

Крест (Солны)

Пробирное

Пробирное



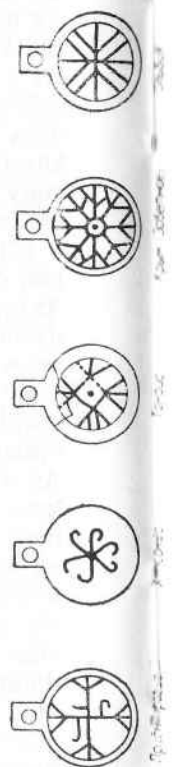
Пробирное

Пробирное

Пробирное

Пробирное

Пробирное



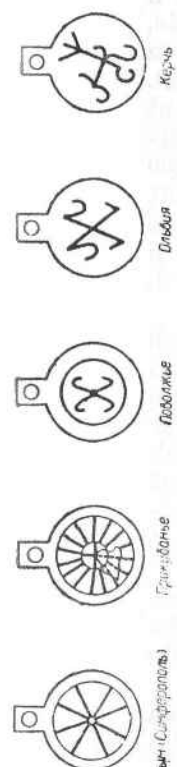
Пробирное

Пробирное

Пробирное

Пробирное

Пробирное



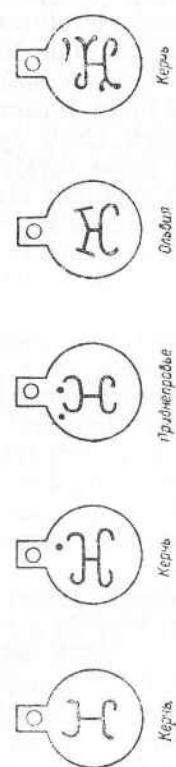
Крест

Орбис

Орбис

Пробирное

Крест (Солнечный)



Крест

Орбис

Пробирное

Крест

Крест



Пробирное

Пробирное

Пробирное

Танис

Крест

Lelkiismeret-vizsgáló hun tükrök.

ezer éves gyakorlatuk volt az ilyenféle rombolásokban. Így semmisült meg Európában a manicheizmus, vagyis a Jézusi szeretetvallás.

Sorsuk keleten is üldözés lett. Mani halála Persiában megsokszorozta hiveinek számát. Az üldözés itt is megindul s hivei százanként halnak vértanúhalált hitükért. Csak egyetlen alkalommal Páhrám persa király 200 keresztrefeszített manicheus vértanút ásatott fejjel a földbe. Az egész birodalomra kiterjedő üldözés elől aztán ezerszámra menekültek a manicheusok a hun birodalomba és később a türkök védelme alá.

Az igazságot kutató vallásbölcselet legszebb feladata annak a megállapítása és a régi írásokkal való bizonyítása, hogy a manichean vallás a régi paleo-magyar (sumir) u.n. „mágus-vallás”-nak — Gudea szeretet-vallásának — a názáreti Jézus tanításával való megtisztulása és újra éledése egy „szemet-szemért, fogat-fogért” hitet valló, bosszúálló környezetben.

A manicheanizmusnak nevezett Jézusi Szeretet-vallás szerint az élet a fény és a sötétség co-exisztenciája, aholis a FÉNY mindig tud a sötétségből UJ ÉLETET létrehozni.

Az UJ ÉLET létrehozásának feladatában az emberi lét sok javát, a szabad-akarat adta kívánnivalóját a sötétség, az árnyék (a zaratustrai Ármány) hatáskörébe sorolja. Ilyen a nemtörődömség, a tudatlanság, az irigység,

a bosszúállás, a bujálkodás, a szeszes ital és a hús.

* Emberi kötelesség az önfegyelmezés.

Hazugság, kapzsiság, lopás, ölés, csalás, kétszínűség, házasságtörés és a dologtalan lustaság a sötétség eszközei és nem tartoznak a FÉNYLŐK VILÁGÁBA.

A manicheizmust nemcsak az abban rejülő magas etikai nivó tette különösen kedveltté és vonzóvá, hanem az, hogy ez a vallás a szó nemes értelmében véve a művészetek vallása is volt. Mani neve nemcsak mint vallásszervezője, hanem mint festő is híres. Ezt a tehetséget még ellenségei is elismerték. Tanításait ő maga foglalta írásba, a pártosok írásával. Ezt az írást ma a „szir” írás egyik változatának nevezik. Mani írásaiban mindegyik megtalálható a mesterre — a názáreti Jézusra — való hivatkozások.

A reánk maradt manicheus könyvek legtöbbször nagyon finom papirosra, ezenkívül pergamentre, selyemre, sőt bőrre voltak írva. Írásuk mindig művészi tökéletességű és majdnem mindig csodálatosan szép miniatürökkel vannak ékesítve. A régiebb korok miniatür könyvfestészetéről számos tanulmány készült az elmúlt században. Származását keresték s párjait megalálták Persiában és Indiában is. Kiderült azonban, hogy mind a két helyre a mongol hódítás vitte ezt a művészetet. Csak most, hogy az uigur leleteket megtalálták, derült ki, hogy ennek az egész művészetnek

a manicheus miniatűr festészet az őse és alapja.

Megérthetjük tehát népeink — s főleg a hunok és avarok — fémművességének csodás motivumi gazdagságát, hiszen az aranybavert ábrázolások mindegyike kultikus eredetre vall. A Jézusi tanításokkal megtisztult ősi „mágus-vallás” kozmikus jellegű volt és Jézus is megtartotta ennek alapjait, hiszen ő is mindig a NAP felé fordult és a Világ Világosságát emlegette. Ahogyan a judai-kereszténységben a pápa által kinevezett szentek közössége képezi a „közbenjáró” testületet, mely az emberiséget az Istenhez közelíti — hasonló valamit elképzelhetünk a kozmikus világszemléletet követőkről is. Ezek azonban „égre-nézők” voltak és tudtak olvasni az ég könyvében. A kultikus ábrázolások madárfejei, griffjei, indái és egyéb motivumai pedig az „Ég Könyvének” abécéjét képezik, amelytől mi már olyan messze estünk, mint judai-keresztény vallásunk a kozmikus világszemlélettől.

Nyugodtan monthatjuk, hogy a hun fémművesség csodálatos ábrázolásai mind-mind beletartoztak a „nemzeti vallás”-ba és annak misztikus kifejezéseit képezték. Ezek voltak az örök emlékeztetők, amelyek vizuális módon figyelmeztették a népet az Istennel való élésre. A madárfejek és griffek mindegyike pedig a GURUSÚNY-i „nap-madarat” jel-

képezik, aki a Fénybe emeli a FÉNY FIAT — a TUR-ULLU-t. Mindegyik motivum szent hagyományaink TURUL-MADARÁNAK az emlékeztetője és a „fényre, világosságra, tisztaságra, becsületre és szótartásra” inti viselőjét. Nem oktalán ábrázolások ezek, hanem minden motivumnak meg van a maga mély-séges hiedelmi tartalma.

Ha tanulmányozzuk jelentéstani titkait, lassan-lassan megtaláljuk azt a nagy misztériumot, mely a hívőt az ÉGI FÉNY-hez kötötte — elválaszthatatlanul és örökre. Itt — a hunok nemzeti vallásában rejlik az a becsület és jóság, amivel pl. a hadifoglyokat soha sem kínozták (mint a perzsák és rómaiak és semiták) — hanem kenyérral ellátva hazaküldték őket. Hogy szavukat betartották s ígéreteiket soha meg nem szegték. Hogy azt, akit testvérnek fogadtak — halálíg segítették. De az is megérthető, hogy az aljas gondolkodású és cselekedetűeket életre jogsultnak nem minősítették. Így kap értelmet Atilla és hunjainak magatartása az orgyilkosságokat szervező és korrupt bizánci udvarral szemben. Magyarázatot lel — nemzeti vallásuk ismeretében — az is, hogy a képmutató judai-kereszténységet sohasem fogadták be és Jézus feláldozását és — mint áldozati állatnak — a bűn elvitelére való használatát sohasem ismerték el és sohasem tudták megérteni ezt a — minden FÉNY-től és isteni jó-

ságtól messze eső, borzalmas vallás-szemléletet. Ugyanis az ő — mint említettük az előbbieken — kozmikus világszemléletű nemzeti vallásuk Jézussal és a FÉNY SZÜZÉVEL — a Boldogasszonnyal — olyan felemelkedett és Istenhezérő életfelfogásban jutott érvényre, mely minden érthetetlen és természetellenes elgondolást a „sötétség” birodalmához utalt és így azonnal elvetette.

Ez a „manicheus, vagy manichean”-nak nevezett vallásszemlélet azonban az emberi lelkiismeretet helyezte a hiedelem középebe. Az ősi paleo-magyar (sumir) szeretet-vallás hagyatéka ez, mely — Gudea, Lagas-i Patesi iratain — a

„szivedet mondja Isten Kelyhének, amelyből úgy kell a szeretetnek áradnia, mint az élet vizének”,

„szivedben az élet vize, mely Istent tükrözi, ha nem háborog és tükre békés...”

A názáreti Jézus is és Mani is így beszélnek a szeretetről és mindketten a Lélek, a saját lelked „ismeretére” vezetnek.

E sorok írója úgy véli, hogy igaza van Magyar Adorjának mindenben, amit a „LELKIISMERET ARANYTÜKRE” c. könyvében ír. És bizonyítva van az is, hogy a hunok nemzeti vallásába beletartozott — mint kultikus kegyszer — a lelkiismeret tükre, hiszen csaknem minden hun sírban találtak egy „fém-tükröt”, melyet tulajdonosa a nyakába

akasztva viselt. MH. könyve is bőségesen tárgyalja ezt és bemutatjuk a 208. lapon a hun sírokban talált „tükör-gyűjteményét”.

K.: Milyen népeknél maradt fenn ez a manicheannak nevezett Jézusi szeretet vallás...?

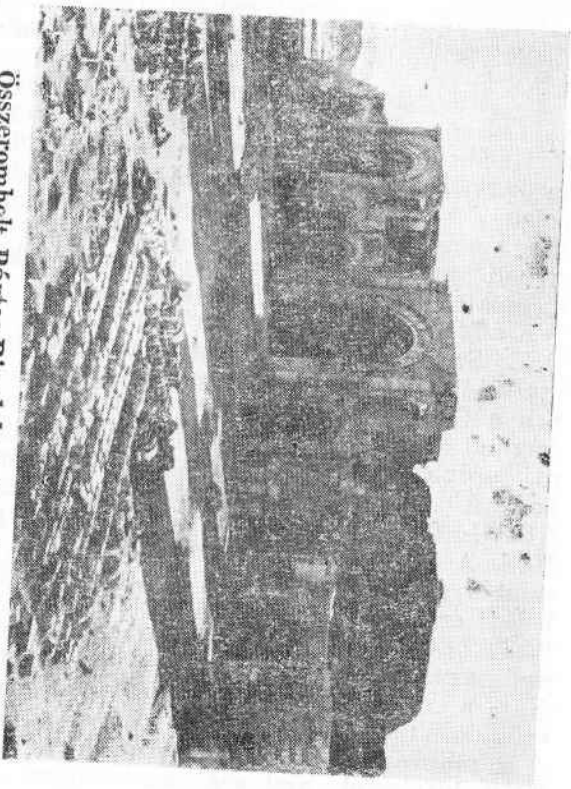
F.: Miképpen ismertettem — egész Ázsia vallása volt. Amikor az izlám egyre nagyobb tért hódított az ázsiai területeken és a judai gyökere szerinti felfogásával kiirtotta mindazokat a népeket, melyek nem voltak hajlandók mohamedánná válni — az uj-gurok és Árpád magyarjai voltak az utolsók, akik megmaradtak a Fény Vallásában.

K.: Mit jelent az „ui-gur” név...?

F.: Szerintem ez a név helyesen így értelmezhető: UJ-GÜR. — Ebben a szóösszetételben a GUR szót, mint az ősi paleo-magyar (sumir) szógyököt már jól ismerjük „fordulni, forduló, vagy változni, változó” értelemben. A „karácsony” szavunk ősi formája GURU-SÚNY, ahol GUR-U... A FORDULÁS, A VÁLTOZÁS jelentésű és SÚNY... szintén az ősi nyelvben „álom, sötétség, feledés” értelmet visz. GURU-SÚNY tehát: A SÖTÉTBŐL VALÓ ÁTFORDULÁST jelenti, ami igaz is, hiszen a téli Napfordulóval a Nap a „sötétségből” fordul a mindennap erősödő Világosságra.

E magyarázattal már megértjük az UJ-GUR kifejezést, ami mai nyelvünkön: UJ

Összerombolt Páris-Birodalmi templom Hatrából.



FORDULÓT, UJ VALTOZÁST jelent és tulajdonképpen a Jézussal megtisztult SZERETETVALLÁSRA VALÓ FORDULÁS értendő alatta. Mivel ennél a néptörzsünkénél volt a vallástudomány és a műveltség központja — így az „uj hitrefordulás” az idők folyamán népnévvé terebélyesedett. De nemcsak „név” volt, hanem a kötelességet is jelentette. Aki „uj-gúr”-nak vallotta magát, az a „fény, a tudás” tulajdonosa volt és a TUDÁS volt élethivatása.

K.: ATILLA nevére tudsz valamit mondani...?

F.: ATILLA nevét így kell írni — két „L” betűvel, mert az ősi paleo-magyar (sumir) nyelv grammatikai szabályai szerint való. Ugyanis „A”... jelentés „viz” és átvitt értelemben „tudás”. (lásd pl. E-A... „a tudás temploma”.) „TIL”... jelentése... „élet”... és a hozzá ragasztott „LA”... határozott névutórag, amit ma mi „névelőként” használunk, mint „A,, és „AZ”. A-TIL-LA... jelentése tehát „AZ ÉLET TUDÓJA, vagy AZ ÉLET VIZE (az életet adó).

A DON és a Fekete Tenger régi neve volt A-TIL... „az élet vize”. ATILLA-t még a neve is az ázsiai hun területekhez köti. Nem szabad tehát nevét úgy írni, mint a zsidó-gót Jordánesz kiforgatta: ATILA, mert — bár fonetikailag ugyanazt értelmezhetjük így is — az írásbeliség pontossága az ATILLA formát követeli.

TARTALOMJEGYZÉK

	<i>Oldal</i>
Milyen nemzetből való vagy...?	5
A hunok európai története	25
Atilla, a hunok nagy királya	39
A nemlétező „katalauni csata”	75
Kik voltak a hunok...?	104
Róma és a Hunok	106
Honnan jöttek a hunok...?	112
Holt lakott Atilla...?	118
A hunok eredete	123
A hunok történelmi időrendje	131
A hunok története Atilla halála után	150
A gepidák	170
Két hun dinasztia Atilla halála után	180
A hunok nemzeti vallása	201

TÉRKÉPEK

A római birodalom i.sz. 375-ig	28
A hunbirodalom i.sz. 375 után	29
A Pártos Birodalom	144/145
Lelkiismeret-vizsgáló hun tükrök	208/209

UTÓSZÓ

Ez a kis könyv a Magyar Történelem igazságát tükrözi. Jövőnk legfontosabb tételét tárgyalja: A HUN-MAGYAR azonosságot, mely a Hunok Európai Történetével kezdődik, Jézus születése utáni időben való Kárpátmedence-i birtokolásunk és létezésünkre vonatkozólag, a Magyar Nép Kárpátmedence-i birtokolási jogának bizonyításában.

Célunk e „KIS TÜKRÖK”-rel — a közvélemény átformálása, a tévtanok megváltoztatása és a történelmi igazság hirdetése.

Ez a „KIS TÜKRÖK” első kötete. A második kötetben tárgyalni fogjuk a hun-avar azonossági vonatkozásokat és a hun-avar-magyar népi, faji, nemzeti és vallási folytonosságot — I. István koráig.

A harmadik kötetben az első két kötet adatait vetítjük vissza az őstörténelembe.

Köszönjük a tudományos és az anyagi támogatásokat. Mindkettőre szükségünk van a továbbiakban is. Kötelességünknek tartjuk, hogy hálás köszönetet mondjunk azoknak, akik Sajtóalapunkat támogatták és különös-

képpen „A KIS TÜKÖR” megjelenését segítették elő. Személyhez szóló köszönetünk illeti az alábbiakat:

Rácz Sándor — Austria.

Poyák István — USA.

Felsőöry Alice — USA.

Dr. Mozsáry Péter és Krisztina — USA.

Krenner György — USA.

Nagy Imre — USA.

Kiss Olga és József — USA.

Gromann Család, Australia és

Gyuri József — Europa.

Közös munkálkodásunkra, az Igazság és a „FÉNY” szolgálatában, kérjük együtt az Isten áldását. A segítő, a támogató, az olvasó és a szerkesztő — így — együtt, egy kicsi, de erős Magyar Egységben.

prof. Badiny Jós Ferenc.



FRANCIÁK ÉS MAGYAROK TESTVÉREK — AKIK ELFELEDTÉK HAGYOMÁNYAIKAT

A franciák — a középkorban — még elismerték, hogy eredetük Országá Nagy-Magyarország és amelynek fővárosa SZIKAMBRIA volt.

Az első — erre vonatkozó — forrás a FRANKOK TÖRTÉNETÉNEK KÖNYVE című munka, mely Kr. u.-i 13. század végéről az ELSŐ FRANCIA KRÓNIKA, melyet SZENT DENIS NAGY KRÓNIKÁJÁNAK neveztek. Ez állítja a francia elméletet a Magyarországi-Szikambriai eredetet illetően, összekötve azt egy TROJA-ból eredő, közös francia-magyar származással. Így ez a FRANCIA NAGY KRÓNIKA Magyarország-Szikambiát nevezi a franciák átmeneti hazájának.

Jean LAMAIRES BELGES 1512-ben (Kr.u.) írta nagy művét: „GAUL (Gallia) ISMERTE-TÉSE ÉS A TRÓJAI KÜLÖNLEGESSÉGEK.” A Trójából való kivonulás és a Magyarország-Szikambria-ban való tartózkodás a harmadik kötetben van leírva. Ott a következőt mondja:

„a hunok vagy magyarok szintén a trójaiak leszármazottai, testvérei a frankoknak, éppen-

úgy, mint a törökök. Azonban — míg a törökök pogányok — a hunok-magyarok keresztények. A hun-magyar-török azonosítása azért van, mert

„Atilla annak a török klannak (törzsnek) a leszármazottja, amelyik a TURKUS-ból ered és a trója TROILUS fia.”»

Egyébb történelmi források:

1.) A FRANK KIRÁLYOK GESTAJA (Kr. u. a VIII. századból):

„azonosítja Szikambriát és Atilla városát, melyet BUDA-nak neveztek”.

2.) VITERBOI GOTTFRIED: SZÁZADOK EMLÉKEZETE c. művében (Kr. u. 1185-ből) mondja:

„Abban az időben, amikor Trója lerombolása után Aeneas Itáliába érkezett, két — trójai uralkodó-házi személy — Priani és Kicsi (Antenor unokája, aki a nagy Prianusnak nővére) és egy apai rokon, Magyarországra érkeztek tizenháromezer emberrel, keresztüljutva az Illir-tengeren. Ott ők egy nagy várost építettek, névszerint Szikambriát. Ezért van, hogy Szikambriaiaknak nevezik őket.”

* * *

Mi lett volna, ha magyar részről — már az első világháború előtt és idején — a francia-magyar közeledés és testvériség hirdetésének az előbbieken közölt adatok szolgáltak volna alapul...?